

ان شاء الله

يوم

كتاب

الكتاب

كتاب

[illegible]

شرق و غرب و شمال و جنوب و اینها را در دست راست

از دست راست و در دست چپ مرام بر دست راست

و در دست چپ و در دست چپ و در دست چپ و در دست چپ

و در دست چپ و در دست چپ و در دست چپ و در دست چپ

و در دست چپ و در دست چپ و در دست چپ و در دست چپ

و در دست چپ و در دست چپ و در دست چپ و در دست چپ

و در دست چپ و در دست چپ و در دست چپ و در دست چپ

و در دست چپ و در دست چپ و در دست چپ و در دست چپ

و در دست چپ و در دست چپ و در دست چپ و در دست چپ

و در دست چپ و در دست چپ و در دست چپ و در دست چپ

و در دست چپ و در دست چپ و در دست چپ و در دست چپ

و در دست چپ و در دست چپ و در دست چپ و در دست چپ

و در دست چپ و در دست چپ و در دست چپ و در دست چپ

و در دست چپ و در دست چپ و در دست چپ و در دست چپ

و در دست چپ و در دست چپ و در دست چپ و در دست چپ

و در دست چپ و در دست چپ و در دست چپ و در دست چپ

سوره الممتحنه فی ترجمه و تفسیر کتب علمیه کلمات و عبارات و حواص
طبیقات و کلمات از حدیث و کتب معتبره و کلمات و عبارات از کتب معتبره

五

عارفانی فی این کتب کثیف اعتباره و من شایق ذوق
 محبت کن و از کتب کثیف اعتباره و من شایق ذوق
 کثیف و از کتب کثیف اعتباره و من شایق ذوق
 چون از تو جدا شدیم از خون ما نیست هر چند که بنویسیم
 برانم از کتب کثیف و از کتب کثیف اعتباره و من شایق ذوق
 با زین ای دست و پاکی بر ادوات با چوک شریف است و از
 و بعد از دست بر دزدان از یاد افراشته است و من شایق ذوق

فغان

اندک که دوری بد قیامت و استقامت از دوری که
 اندک شود و آن حسرت مجازان نامم بر زانکه
 بیشتر هم بدان مع شریف اندران یون توی سیر
 فغانی موج ان بحر حیات است کسان نه دران راه
 بنا بر نکلان بود از این بنا مندی
 و شکر شمع شوق و لب شمع زمینی کشتی طوفان
 شرافت و توقیف صیقل زدن ان کشته و زانکه اندر دور
 غم داشت که جناب مخموری کسب می ورت کوبه ان دور
 اند و روی مسافرت در کرباب و کل این در چون قیامت
 فریب را بود از زانکه در آنست در وقت و است محبت
 را بود زانکه کشتی نغمه منصفه ان برانی
 همی کسب می شود هم دورا دست چون مهر کو درم دورا
 یون بحر زانکه هم طوفان است الهی است الهی زانکه دورا
 نور و زبان است غم هم را نیست نوره بهوت ان دور
 سناک سید عریان و محبت محبت دورا دورا محبت

از دوری

[illegible]

[illegible]

[illegible]

زین است چون بخت بدید
ز دستیار امیر طراز
نیست بفرخ رفیق دوست
ز دست یار امیر طراز
شاهی شاه جهان
بهر طراز
دستی دولت او در هیچ
سایه خیمه خیمه خیمه
فرخ بفرخ
افراد کون کوی
قدر و منزلت
روی خیمه
مقالی
شکر خیمه
بفرخ
از خیمه
از خیمه
از خیمه

نظر ایدین منکرشش غرابه دور
فجر فرج طغریکوششش غرابه دور
نظر ایدین منکرشش غرابه دور
فجر فرج طغریکوششش غرابه دور

نظر ایدین منکرشش غرابه دور
فجر فرج طغریکوششش غرابه دور
نظر ایدین منکرشش غرابه دور
فجر فرج طغریکوششش غرابه دور

نظر ایدین منکرشش غرابه دور
فجر فرج طغریکوششش غرابه دور
نظر ایدین منکرشش غرابه دور
فجر فرج طغریکوششش غرابه دور

نظر ایدین منکرشش غرابه دور
فجر فرج طغریکوششش غرابه دور
نظر ایدین منکرشش غرابه دور
فجر فرج طغریکوششش غرابه دور

نظر ایدین منکرشش غرابه دور
فجر فرج طغریکوششش غرابه دور
نظر ایدین منکرشش غرابه دور
فجر فرج طغریکوششش غرابه دور

نظر ایدین منکرشش غرابه دور
فجر فرج طغریکوششش غرابه دور
نظر ایدین منکرشش غرابه دور
فجر فرج طغریکوششش غرابه دور

[illegible]

خدی زین بر دوشکوی خرمی را
چون مراد در دال او

سویزه بود بر مراد او در این گنبد و دال او

والسلام و السلام

ای دوستان دین و دین

چون شد صبح ایستادن جان

چون شد صبح ایستادن جان

سپیده صبح و نه وزی در رکاب جاد و جلال او بود و دین

دست به بندنی در کف دریا لال او نه چنان از دست

شده از دین بازوی طهفت و دانی و بنیر و

مرد و دست و دست ایستادن

نیزه جاد و دست و دست ایستادن

فلک ای دال او نه چنان از دست

و نه چنان از دست و دست ایستادن

چون شد صبح ایستادن

همه را دال او نه چنان از دست

چون شد صبح ایستادن

۱۱۱۱

منظر و طاعت در قلوب آن مخلوقات در قلوب ایشان و
خون لبش بی خوفت عرض نماید می شود و تحقیق بفرمان این آدم
افتخار کرده بی امید امیدوار چنانکه نفس نفس از دل
همیشه کرده شده که مرگ بشود و در دولت او خفتی و در این
که عطف و امن آن ملک و در آن بشود و السلام
فانهم بعد قتل ایشان رسانند مروی حدیث است که ایشان
دل در آن پس خور می پدید آید و چون راوند نمی جاودان
فراستنی در و در شش تنی اندازند از آن جان حیات
خفت پانی منظر او در آن تنی و در الطاف نامتنی
بست با فضا و سایه لوی و در کوهان نیدل و یک روی
بطور می زنده و هر ایند را بطور آینه او در دست و واسطه از
جاء و نمک خواهد بود چو شایع شود در ایشان چو
مزید در ایشان چو شایع شود در ایشان چو
بود از آن و شایع شود در ایشان چو شایع شود
از پنداری که قتل ایشان را از من و لاف چنین حدیث

[illegible]

هرگاه که در این زمان که من ...
 نه از دست رفته اند و اگر چه است حلقی ...
 با ازال دولت بر افغان در مرزهای خود و در آن محافل
 و به بعضی و انقیاد ...
 و طاعت پر طاعت مینی از ارتقا امور بوی و حسرت و التماس مصالح
 دین و دولت ...
 زبان بینی و در سر بدای کشنده و هرگز نگذاشته
 سفینه و میان چیز خرابی گفتند
 سکه ای را که چون ازل ...
 این اقبال دین کند و ...
 که زدی و هم نشناختن ...
 این نهایت حد است ...
 مولد شاه اگر این سان ...
 با و بقا شد جهان را ...
 عنایت نه موجب نگرانی

و کمر خوارت خدیجه ای از لوله لای لای
 این دیدار بکدام دلیلی کوی و دو عالم یکدل یکدل روی
 کسب صحت برای دل دارفت و روبه داده و دیدار
 احمد در شاه راه انتظار بنام و غم تا به فراق و قرار و دیدار
 چشم تشنه یاقوتین نیست بساک ساقی کان به شهرت کمر
 در مجلس نوحه از روز و جهان قباله نوحه صحت استوار است
 سحر از دای او که است راس و تبار و در غمت حال
 در مطایب غمت نامه استغفار از ان معنی که در دست
 آخر سفر بان است تبار یافته است رخت و در جهان از او نیست
 همان تو از بود که نمی از به نیست آن است یوم نفس استوار که در
 کار تجید واقع شده است بهر شب از هر طرف و در آورده اند
 و پوشیده به در که است آن روزه نیست با همی به شفا
 و شفا و ده فزان بهر کشتن از دور که نکبت و افعال است
 و استیصال لشکر و بان روزه بوده است آن نیست برباب
 و ده دانی که از نیست و متان این است مشهور

[illegible]

فی این لوح در عهد سعادت بن خیر محمد کمالی انصاری
 رسید و در عهد جهان را خضر بنی تماره و در عهد جهان را خضر بنی تماره
 بخیر محمد کمالی این دولت و در عهد بن سعادت و خلیف شکر
 از آری و در عهد سعادت و پیوست داری بجای از روی شکر
 که از ابرام و خلیف شکر عن اهل بیت الکرام بروی انصاری
 از روی ابرام و خلیف شکر بنی تماره جهان سر بار
 بر فرق زاده سید کشته و از از زنده بندگی و شاهی است
 ماند و در عهد سعادت و در عهد و السلام و اکرام
 شاه در عهد سعادت و در عهد سعادت و در عهد سعادت
 نام بزرگ در عهد سعادت و در عهد سعادت و در عهد سعادت
 غایت و در عهد سعادت و در عهد سعادت و در عهد سعادت
 سعادت و در عهد سعادت و در عهد سعادت و در عهد سعادت
 نوای سعادت و در عهد سعادت و در عهد سعادت و در عهد سعادت
 است سعادت و در عهد سعادت و در عهد سعادت و در عهد سعادت
 خانه و در عهد سعادت و در عهد سعادت و در عهد سعادت

[illegible]

آشنایان

سید الشہداء علیؑ

و سیمای گشت این عالم را بهی صبح معقرون و افسانای گشت
 از محیطات سموت دریا معقون و امون چون در واکه
 بهایون روم فضل بر عنوان روض لطف در شمعون به عیون
 دولت روز افزون رسید حسن ادب بازاری این صحرای
 و خیمه دعای حضرت شاه باجرم برین چند کله اخضر افتاد
 و انسی م و الا کرام و انسی م و الا کرام
 بجهت دستبند ز اعدا محضت خادم بهر افشاندن بودیران
 عظیم القدر که گشتن که انانی سر نه بر بخ فرمود بودند و
 در موشان را در پی شول را بهر شخ قلمی یاد آورده
 دعای که روز بدای مصطفی ز غیب در میان از اصف
 بحر عالی بود بدست هر رود دعا در احوال کفزدان فی
 در روز شش از خیر است سلیم در وقت از قدیر و تعلیم
 گشت بجزیر و محال و معجز غایب بقال فی آرد و هواره از حضرت
 بر احب العباد بحکم اشرع الرعد و گشت دعوت حاجب
 انیس بادل حاتم میل خامه از کلان دولت بر حایت و یاد

بهر دست به دست من میسر میسر میسر
 درونی و دینی با همال ان منست و بهیت نوی و
 اخلال ان مشروفا مسالت میروند به اجابت نمود
 استجابت مشفوع و السلام بعد از عرض ساز
 مروض اند چون معبود است و افره و در روزان رفقه الدین
 چنانچه بود و بهشت معلوم ایشان بهشت عجب بی گناهان
 پریشان روزگاری نماز حقش بشماره و درین روز
 ستمنان در اید و کی را فرق سر بشماره چنانچه بهشت
 و بی را سر دست بنید از وی را چه معبود است از خوشنوی و
 چو بی که سوزان وی زده اند حجاب از اندام بی سبزه اند
 و به و در این چنین است مع آفرین در که در بهر بهشت نوزان می
 در ایشان نیز بی بهشت از او عظیمان نیز از زنده خدای
 حق بی اکاست که هر چند شخص کرده است بهشت نوزان
 و نه نیز از زنده خدای بهشت نوزان بهشت نوزان
 برای خود نمودی که بهشت نوزان بهشت نوزان

از بهر دست و پادشاه است که این اقبال که در
کوشش میکند و غمخوار نماید و سحر و جادو را بداند
نیز بداند اگر ایشان را این علوم شود که گناه نکرده
هر سیست و دیگر که حکم و دین است و اندک
و این فکر باشد که ما را است و روز به روز
بی جرم بخت خون چسبیده و آن روزی که بر زمین
چنان معلوم شد که هیچ از خدمت امیر شاه حسین
که در پیشگاه مردم شریف بی جنبه این بشر
آه و وقت بگذرد هر که چسب از این چسبیده
و این وقت که بخت که هر از این چسبیده
چنین است که هر که امیر شاه حسین بی پرده
و بی جنبه است که در وقت حال و لا اله الا الله
در است شور و رخا است که بوی رسی تحسین کند
حق رسی و دینی همگان و اشتقاق و مرتقی برسد
روزی که سواد و السلام را از ارام

این شکر و سپاس و حمد و ثناء
 بر سر آنکه اینو انید هیچ
 حق بخند و خدای سبحان و تعالی
 را برایت رعایت و شفقت
 درین جهان و در آن جهان
 و بدو سپاس و حمد و ثناء
 و دعا می گویم تا رسید به
 قیامت که زبان مرده ز شستن
 بر نیاج و دعا همراه شمال و صبح
 و جلال و سعادت مشرب در آن
 امین چون شرح اندازند
 منزه است از اظهار فقر و
 خود نای جاری بی چشم
 نه و یک سلیمان باشد از
 پیش عز که اصل روشنی است

این دعا را هر روز بخواند
 و در وقت حاجت بخواند

آمین

[illegible]

سوره یوسف
در بیان ستم و عفو
و کرم و جود است

برخیز ای یوسف از خواب
اولاد بزرگی و شایسته است
و السلام و الاکرام
نواز شاهی که خدمت با بنوا از علی
بر وظیفه الریح و عای شای جواب
هم و خوشه او بایان حضرت
عمرامیون در بیکره و شکر است و جاد و است
و قوت و قدرت بر روی و نیست و قوت
و قوت بر روی و نیست و قوت
و السلام و الاکرام
سوی درویشان ز شاه کمال
ز اسنان در جهاد خاک و ای پادشاهی جواب
سید بادش علی شمس و قمر
هم رباب و السلام و الاکرام
شرف نازد ز اقبال ملک
سوی درویشی سر و پاور

در این کتاب که در دسترس است
سر فخری و اوج و اوج و اوج

چون غایت آمد به این مکتب
از این دیار و دولت و مافوق

نظر کشیدند آن آستان
چو نوینا ساسا فرزند و نوینا

کوشیدند در و منظر نشان
بوج عزت و دور است بسیار

مکنان همه کید و یک زبان
روی نیا و بر زمین و کشت

و در این میان بوی کوی و کوی
و در کسب و دست و پا و پا

قیام نمودند و می نمودند
مهرش بر این محض نظر و است

ایمان محض را سبب الهان
اینها در مصلحت و لذت

سول و مقرر دست و دست
و دست به دست و دست و دست

و دست به دست و دست و دست
و دست به دست و دست و دست

و دست به دست و دست و دست
و دست به دست و دست و دست

و دست به دست و دست و دست
و دست به دست و دست و دست

و دست به دست و دست و دست
و دست به دست و دست و دست

سینه زد و با جان و مال و عمرش را فدای تو کرد
 ای قاتل جگر خواران کاینست که اقبال او را از دست
 چنانچه از یک آیه بیاخت که او را از اقبال دوری
 رویش دران طریقی و دوست خوانی یکیش هموار
 دست نیاز برداشت اندوهی هست و نیست بران
 که در سر بوم غایتی است مقصدی که در دست
 و من شود و کشتی که است بری از قلت و کثرت
 همه تنه ها منتهی بکشت و واکرد
 خوش آمدیم که این جنب این داری شود سر بر روی تو
 این دوستان را اقبال کام شود تازه همه و قوا
 بعد از این نیاز نیست و احتیاج
 ای دعو من که این فقر می خواهد که خود را به تو بسپارد
 که زانده عماره در گانه بر جوهر اخلاص
 چون هر قدمی راه حقیق می تواند برد و هر طریقی
 مطابق نمی تواند بر دانی حق جز گاه گاه نورانی

[illegible]

و کجاست این لایم استیانی سخن از نیست که بد
کاری دوات دمان بسته و دستبازی خامه زان
در طلا این نامه عرض آن بقدور باشد و در طای این طعنه
از این مسیور لاجرم است آن باب کرده التماس میروند که
چون در بی صبا که می توانی نیاز کاین در حضرت رسالتی
در این است که می توانی این در آن فرستاده مجنون شدت یا
نیزین بوی خوشی که واسیست زمین بوی دعا کونین سانی
در بی این است که لعل و سعادتی از انقطاع مایل میروند
بانی از ان لای و سلامی کرده از زمین تیره و ندان
نشده عقده از شدت جان سلامی از کمد طره لایم
و بی صبر دلان او روزه در دام سلامی خوشتر از زود و سلامی
الفی در دیو شب و قد حوایی بر زبان الف از چرخه میسم
میلان و خدای طای میسینم خنده صحبت رلف
و در چرخ منیف کو ریزه عرضی چون خدمت بولوی
از شوقی بکای بوی همان که شده بود خود ابرو تر است

او بس و احب نودالجم این روزه محبوب است
 در تجدید بخیر و بوسه بخور و روزه شده اگر استیست دانند
 بعضی به یون است نودالجم هر چه غنیمت از مال است
 بیدش از صغیر و بزرگ است دولت حاصل معنی است
 اصل روزه افک میزد و محصل
 و کمال و عطف است
 و در هیچ روز طبع به شام
 مصداق شب دراز مرا پاره پاره هر روز او را
 صیغه شریفه منتهی معنی و عبارات لطیفه نودالجم دور
 و در این نودالجم صیغه و اجتناب شرف است در گوشت
 هر تنی معنی روزه نمود از عکس هر حرفی نرخی پرنه انداخت
 از شوکت است که عین میگوشت و مانده دار خدا کل کلمه و لغت
 و دعا شک بنداری است که نصف و یک روزی است
 خایسته نمائید بهر شایسته است که است که شایسته
 ساربان واقف شد که ایشان از زوال فقر تصور کرده اند

در روز نودالجم
 هر چه غنیمت از مال است
 بیدش از صغیر و بزرگ است

و خوش است به هر چه بر زبان نهاد و او نیز گشت
و هر چه بر زبان نهاد گشت و در صورت هر چه بر زبان
نهادی همای احوال از زبان بر نیکی که منی خطا خطا خطا
نیز نیز بهشت بهاری به دو اسامی در ارام
بیدار زده اندامی است از افق روز خفاص مرفوعه از
روز از خفاص فکر سر اندوز غریب به بد معنیان
نکته اندام سخن در ترین زبان نظم است به جواهر عظم
از آنکه شواهد معقول و شایسته بماند از این خصوص
طریق تخیل بر داشتند و معانی به بر لوح معنیان
و این نیز از معنیان که حاصل در قلم بهشتی است
به بیان در قیاس خود و این است به جود طبع جوانان
که هر چه از خودی محبت از خود دور افتد و به معنی ارادت
به خود از و بهشت و قلم محبت فرا هم آورده و به معنی محبت
و به قلم محبت میگرداند بهشت این نظم که بهشت
بهشت که بهشت بهشت بهشت بهشت بهشت بهشت بهشت

و خوش است به هر چه بر زبان نهاد و او نیز گشت

بدو کشیده در کمال بهر همیشه در این من از کمال است
 می که هر چه نشان نموده و فضایی جهات از غایت ظاهر می
 بر آرد و السلام ^{بهر} کلاف تنوع است هر چه
 در عذر از آن که چه و ساید زبان یک نمی توان
 بهر تنوع سلام نموده و این هم مودس آن چون در شش
 بهر می دارد از این که تمام زاویه فقر و اندک شده
 رسید و بهر در از زواید و هر چه در بخشید آن بهر می را در هر
 روی می باشد که از شکفتن این باغ طبع غنای نمودن
 دانست که از شکفتن این و باغ هر دو عطر افتان گردنی
 در می و بهر لطف و مودان از درج که بهر است از آن
 که در می و در می نشسته و نشسته و کلید آن بهر
 و بهر شده و در می و بهر نشسته و بهر نشسته و بهر
 بازاری آن بهر بهر می نشسته و بهر می و در مقابل آن لای
 نشسته و بهر می نشسته و بهر می و در مقابل آن لای
 نشسته و بهر می نشسته و بهر می و در مقابل آن لای

در این کتاب
 در این کتاب
 در این کتاب

100

اشعار و نثر

پس وقت را از خود را

امام حسن علیہ السلام

کتابخانه عمومی

پہنچنے پر مدد فرمائی اور ان کو روک دیا۔

مجلس الوزراء

خواجہ طاهر علی شاہ صاحب

لَا إِلَهَ إِلَّا فِي رُؤْيَا الْمُسْلِمِينَ

مجلس تصادق و اتحاد

از این نظر که

1944

بسم الله الرحمن الرحيم

منظران زاویه ای خاص و آینه

روح و فتح ابواب قلوب

الحمد لله الذي جعلنا من عباده
الذين هم خير من عباده

[illegible]

جلد و ابروی پیکر شد چو دست در دولت درازند
 ایزان نهال روغن ابرو برزند با دوش در دولت دست
 خنجر و پیکر چو نهال و اکرام و انوار
 لعل از عین انوار و حسن و جمال
 در سلطان صاحب قدرت و قیال
 غنمی بر گیسو و گیسو آنست صرف از قوت و الفاس
 بر بصر و بصر و بصر و بصر و بصر و بصر
 چنانچه از لطف و از مهر آن شمع گزالی شعله ای آید و طر
 شریف را پرستش بی زوی نماید بخشش آن گزالی را در کف و دست
 و زین غنیمت تو ابرو در پیکر برت بران پرستش بی زوی
 بکسیت اسباب و اسباب و بختی که هم
 رحمت و رحمت و رحمت و رحمت و رحمت و رحمت
 از کبر و شد بر زده است و رحمت و رحمت و رحمت
 حق بجا و وفا و وفا و وفا و وفا و وفا و وفا
 و پادشاهی و پادشاهی و پادشاهی و پادشاهی و پادشاهی و پادشاهی

والسلام والكرام

سماجی کہ چون طبقات و معز از اصول و قضایای ان نکستہ کو ہم

چیز ولایانی در محبت و چون بشام و وقت

مجلس شورای اسلامی

بفاتي اسرار مرقوم

و بهین دلیل که در این کتاب به دست آورده

بسم الله الرحمن الرحيم

سے کہ دو سو روپے مال جو تیرے افریقہ درائش عظیم

شش است باقی روشن تر از آنست که در شمع

بین النہرین وروی وخصم ووزیران احمس و احمد

و از هر یک از اینها به دست می آید که در میان آنها

انجام دهنده در این مورد و در این باره

محبوب و ملا سبزی مکتون بکشد چدر در سایه
شادان و شادان و شادان و شادان و شادان و شادان

صحیح احسن تصدیق و کتب لوی سنی اردو

دستور

بدن که بر آن کتب است افتاب
چون فطر است خرم که چرخ بر گل برآید
سوی خرمی از پیشه گشت و سر در شکر گشت
حق خرمی دخی که بر حق نظر خوش است شکاف
شکاف خرمی و بگوشت نما بست چون لوی و دیم
یافت اهل بار یکس من ایست آن دوی فرشت
نهادن دست مذاق با چون لوی بر فرق نشین
که هر بار است یک که خرم و شکر از هر دو
که هر بار که هر دو است خرم و شکر از هر دو
نفس که سخته در سنگ انظم او که از آن است
ادار و لای است او که از آن است از آن است
و شای جان و زینت چهل چنان که او ایند
است تنی در این نوع خرمی و بدلی و خرمی
شواغل و کوا که است که است از آن است
باطل مانع نمی آید و از آن می آید و کشته است

جمعیت را است فرموده این جمعیت در سبب آن محض نفوذ بود
و السلام بعد از ادای وظایف الهی نفوذ
بجایست جمع الدین و در معرفت آن تباری قاصدی رسیدند
چون حریفی چند خواندیم زبان قصیده
در حدیثش اندر میسر دیدیم در آن آشنایانند
بیت کشته و جمله میسر دیدیم هر چند از مطلع مقطع
در حدیثش اندر میسر دیدیم هر چند از مطلع مقطع
چون سبب آن جمع الدین و در معرفت آن تباری قاصدی رسیدند
و ظنون مطلق خوشتر بود و در آن هر چه میسر یافت این نامش
بنا بر احوال و در آن خوشتر بود و در آن هر چه میسر یافت این نامش
مشا چون اینها بماند آید در حدیثش اندر میسر دیدیم
خوبی آن جهان معلوم است خدمت ایشان را و ادب
اقبال تحسین مکتوبه و اعراض از خود و نای بی بود و کد
المد سل النایه که حدیث در قرآن مکتوبه و در ترک اشغال غرض
چون بی هم غرض از شریف غرضان نیست مگر در دو دور می نماید

در حدیثش اندر میسر دیدیم هر چند از مطلع مقطع

الحمد لله
والصلاة والسلام
على سيدنا محمد
وآله الطيبين الطاهرين

و در آن

قصاید و مدحیه در قضا و حاکم و یوکی و بازمانده گان و کلمات
است و است اشتغال خود می یابد و نمی تواند از آن بگذرد و کلمات
خود بر خود و کای دارد و تقوی آن یکدیگر غرض از آن نیست و تشیع
و تبرع و تبرع ایشان است و ششم حاشا
چون در او صفت خود زمان است
نیت حجت که در حرم این بهیشتن زینت شده است
فقری که خود را با هر چه نفس از دست می دهد و بی هر آن یکسان
ششید و یاد و و بنا و خود را در او نوا و نوا و نوا و نوا
فقر طلبی بی نیکی است که هرگز روی ششید نمی گویند و در هیچ
وقت نمی یابود که هرگز در او نوا و نوا و نوا و نوا
آن که در کوشش است و دالو اسب و دالو اسب و دالو اسب
تصویر صورتی که پریشان و واضح است و مشایق ایشان
که در آن است و هر ساز و دوازده و دوازده و دوازده
بر ساز و دوازده است و هر ساز و دوازده و دوازده و دوازده
با هیچ کس که هر ساز و دوازده و دوازده و دوازده

و در آن

[illegible]

ایمانی که در میان ما نشدند

مجموعه این را در جمیع

بجایان و جودت حسن بیان فرود

که آن خوشتر از هر کس

در تمام این پهنای

در تمام این پهنای

در تمام این پهنای

در تمام این پهنای

در تمام این پهنای

در تمام این پهنای

در تمام این پهنای

در تمام این پهنای

در تمام این پهنای

در تمام این پهنای

در تمام این پهنای

در تمام این پهنای

در تمام این پهنای

این کتاب است که این طریقه می نماید
 و این کتاب علی را مشهور و احوال
 شاد و نرم و دلگشای و زلف و الفا
 عیاد و ارم و دولت و سعادت مستند باد
 و این کتاب نام و جان و دل و لب و
 خط و مشکی و نظم جان و دانش
 در اطباق اوقات و انرف ساعات
 و این کتاب است که بر جان گشت
 نوشتن و سحر و پروی و اوند
 زلف و کلبش که هر یک در
 شایسته که هر یک در
 و این کتاب است که بر جان گشت
 نوشتن و سحر و پروی و اوند
 زلف و کلبش که هر یک در
 شایسته که هر یک در

انسان فانی باویدا : السوم بندہ : محمد مراد علی شاہ

مسل قیامی : خدمت دیوان اینہ فہم : ہر مہینہ چھ ماہ

درم بم از سر خفا در انفس طور و شد و بوی نای انوشیروانی

مردم سید بن محمد بن احمد

و این کتاب در کتابخانه

آراوده در این محفل شان منزه شد

شکران لایق: اولاد اندک و عزیزان

و این کتاب را در کتابخانه خود داشته و به کتابخانه خود داده است.

۱۰
۱۱

کتابخانه عمومی این دانشگاه

از این کتاب در کتابخانه

جوہر پیرا لہذا روپیہ

۱۰۰

Journal of Management Education 30(6)

ببین در تمام این جواب آن بروج اعظمی که در حقیقت
در تو کم گشت و بدعا حسن عاقبت و سعادت یافتیم و تو کم
راست بودی و الله اعلم و السلام و در حق که از این
شمار طبعست. ما در آن قریبی همانند روی از مردم و سواد مظهر
خوش که اهل سخن مثل آن نیست مردی که از حق مطلب است و در
رفت و آمد از معانی آن مطلع و آگاه است و در حسن احوال است آن
از آنچه گاهی با تمام این پروانه و پیر توانیم بر نگه آن با نگرش
فکرت نیست که بریت القیود نظم ایام و در اسرار الهیه تجرد و
نوع خود خواهد و دینی جان از هر چه باید بسوزد و در در هر چه
ما در آن و سلام و در عباد عرض ناز و سوزی که چون
موسس رفته شریف غنیمت مراحت بود این یقین خواست که
در جواب فکر چند و بسیار هر چند بعد که در خاطر نواز از مردم
عادی و طاعت بی گشت و از معانی غازی و کانی بر این رای چوبی
جان که گشت کی پیشی که جدایی برسم و از لغز و
منی و پای بر سیم و در حق که در حق تو کم و در حق

در حق که در حق تو کم

همه که در حق تو کم
در حق که در حق تو کم
در حق که در حق تو کم

امنی و خودنمای برسم حق جاد و نمای دلی را است
خودنمای بهر دست بفرستد و عاود می رفتی گردان و احوال
چونست رخ و چوشت اشواقی اخترت دم تخلص علی لای
روین زان محبت مستانی خرمی تو فقس علی الدلی
چون که بزم تراشم با دو جواب را شریف و زنی بجز بزم ترا نمی
که با کفر و فتنه نشسته باشم از این است خاطر ترا اندیشم
و افق در غایت اختصار است سازم هر که درین زبانت
بدری بهر بهای کم تو با فتنه دین از این می ترسم
چون من کوه سرودی به خاطر عطر نشیند کردن و خوشتر
شده بود که در قبل بود بهر است عرقی دار است محض
نیت و در هیچ جهانت این قیفه شایع است و در دست
ساز آن در این کمال از دست قیاس بگویند حاصل
به شرف و به غرب بهر جو حاصل از جو بهر است در جو
مال مال دعا را نوی بی بهر کسب اندیشه علی المار می
الکافون بهر کسب بهر و در این طوطی و در کوه اردو

[illegible][illegible]

در آن سه عکس خوبی خود می بیند هر دم زرد و بد و نام توان دید
 بگوید فلک لطیفه آنکه در این نامه فاصد از این سه خبر
 بمواسطه روان وصل او میرسد اگر نه نامه های و صحیفه ای که مصب
 رشتن قلم در مصب نهی که در این عجب احوال و قلبه ای نهی که
 باشند و هر چند از این همه و از این همه و از این همه و از این همه
 را بشنود تا نهی که از این همه و از این همه و از این همه و از این همه

یک مجلس آمد بعد از آن روزی که یک پسر جوانی را که در
 بی بی نامی و از آن بی بی شکریان ^{که در آن وقت} در آن مجلس
 خوانی و در آن مجلس ^{که در آن وقت} در آن مجلس
 میر و لایزال رو فرجه و بحال دولت خوانان بدو
 محفل آتی تازه و در درجات ترقیات آن تازیکی بی انداز و اسلام
 قیامی که کم ز فضل بی اندازند انداخته است که
 شجاع و دلیر و دلاوری ^{که در آن وقت} شجاع و دلیر و دلاوری
 مردان و بی و دلاوری تقوی و عدالت و بی و دلاوری
 انوار ^{که در آن وقت} انوار ^{که در آن وقت} انوار
 یعنی که در آن وقت ^{که در آن وقت} یعنی که در آن وقت
 که روزی چند با و شکست باشد ^{که در آن وقت} که روزی چند با و شکست باشد
 که با هوای مخفی نشان موافق بود مرتضی ^{که در آن وقت} که با هوای مخفی نشان موافق بود مرتضی
 موافق ^{که در آن وقت} موافق ^{که در آن وقت} موافق
 موجب است تفرقه ^{که در آن وقت} موجب است تفرقه
 و السلام ^{که در آن وقت} و السلام

پایان

فنان کمال و انوار علم و دانش و توفیق و توفیق و توفیق

بدریایان کمال شکر و شکرش بی حد

الرحمہ الرحمہ السعدون و المعظم الخلق کا درجہ و درجہ بیہ اسامی

برایدند و اینها را در میان خود و در میان مردم پراکنده کردند

بکرمه

[illegible]

قرین از مشهور مقتدره ای که مدتی در دولت مشروطه ایستاد

نمبر ویزه از ادوات مشترکه که اولیا احمد مخفیه مجلس شریعت و بهر دو موقع

مبارک و شوق و نزار و محسن و النور و هدایت و دوست و ۹۹۹

[illegible]

مکتوبه حضرت مولانا محمد رفیع الدین صاحب دہلی

میکرد که چون خدایت یحییٰ حضرت عزت احوال ایران

1. The first part of the document is a list of names and their corresponding page numbers. The names are listed in a single column, and the page numbers are listed in a single column to the right of the names. The names are:

- 1. The first part of the document is a list of names and their corresponding page numbers. The names are listed in a single column, and the page numbers are listed in a single column to the right of the names. The names are:

34

[illegible]

الفاتح مسیح در دی یاب
 جان را از غبار غم بایستد
 ایستادند به دلی یاب
 در دین از آن صبر او نماند
 حدیث بدینوی معنور
 در نظم بیج به پاک و بسین
 شش بدو کفرین
 صفی جواهری که حیدم
 جان نظم کاش جان کشیدم
 شوق و خوف و نیازمند
 حیدر چهل خورشید
 درین دل شاد طبع خود
 ایام و کلام
 شد قفر زن بدین روی
 او را کفری که غایت
 از طبع بر جلی خود و خط
 چون قهر و خشم
 از حدیث کلام در بعضی جواب
 بود و درین چند کلام
 اهل دانی میراد و اسلام
 میفرستد سلام به یک
 کشته به هم کی درون محبت
 ماندانی بیوم سر حرف
 بر همین نکته وقت دارم
 و در سلام و الی کلام
 بی سبزه است

این کتاب از دست
 میرزا محمد تقی
 صاحب کتابخانه
 مجلس شورای
 اسلامی
 تهران
 در سال ۱۳۰۵
 خورشیدی
 تقدیم شد

[illegible]

[illegible]

100-443887-100

این پناه امن از دست ندهد و بپایه و بر سر است کوهستان
میدانهای با گشت در آن زنده باد و شکرانه که آن سرانجام است که در
از تقاضای پیوسته و جفا و در سایه با و نشان دین بسبب پیرایه
کتاب دولت ابدی و سرمایه استحصانی سعادت سرمدی است
خردمند است که آن پیرایه بطلان نماند و این سرمایه در محل
آن در دست کسی که از وی آنگاه و گاه جانشین نماید و این
بانی مری سرشته از دست دانا و گاه کوشش و نایب
در جانش امیدواران که خود را پای امید داشت
مکان در سینه مهر سینه زینت آن که علم دولت جویست
از دلی که آن روز مرا می خواند و در دوزخ و از بیخود خود
نور و اسلام و در دوزخ و از بیخود خود
و کائنات همه حقیقت است و از بیخود خود
مقرون با دوزخ و از بیخود خود
نور و اسلام و در دوزخ و از بیخود خود
و کائنات همه حقیقت است و از بیخود خود
مقرون با دوزخ و از بیخود خود

[illegible]

[Illegible handwritten signature]

[illegible]

فصل ششم در بیان احوال و عادات و رسوم و آداب و تقاضای

کتابخانه باوش، جهان، یاد و شمس سرآمدت شد. بخت انصاف

مجلس بین قمران و طاعت دالمی ندین امامت ریا ست
نظم مصوبه قون السهار و امامت دولتم حکومت علی لور الیه
محرم دین حسن بن علی ابن عثمان

چاشت بوی آب داری بگویم : و دوزخ را بیای ای صاحب دوزخ
کی گویای دوزخ می باشد : بر آن که شود عورت خزان

[illegible][illegible]

در این دور از راه و بیانی از تو مناسبتی که می بینم

بجمن کبیر اور اس کے بیٹے کی طرف سے

مهر کز بهار و اجتناب از اضریقی تی امان
نیل وی خیار برین دست و عابر اسنان
حقین دعای کوی ادای کرد و مرا هم شکر ندای جای
بر کت اقدام حایضن حول بیت ابد ارام و بی اقام
نصرت الهی هم بر قلم و قلم عدات است اسلام محمد
و این باغ امل نازان مجسمه جبهه و جاده و معبر عز و اقبال
و این است و این است و این است و این است و این است

نای بری بوی خوشی در دست
فرین شمیم ز کس البرق
شست باده این شکر دل همیشه
و در اندر دین کز است بر سرش
چون آتشین شعله کز روی آن
یافت بوی جان شام از این شرف

و این و این و این و این و این و این و این و این
و این و این و این و این و این و این و این و این
و این و این و این و این و این و این و این و این
و این و این و این و این و این و این و این و این

و این و این و این و این و این و این و این و این
و این و این و این و این و این و این و این و این
و این و این و این و این و این و این و این و این
و این و این و این و این و این و این و این و این

هال ...

ایستاد ...

نکست ...

نمی ...

نکست ...

نکست ...

نکست ...

نکست ...

نکست ...

نکست ...

نکست ...

نکست ...

نکست ...

نکست ...

نکست ...

نکست ...

نکست ...

وَابْنُ دَاوُدَ الَّذِي تَقْرَبُ الْجُودُ

میشور بالایی فی عیش و سرور

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بمقام داد و ستد و سایر امور

دست اولیٰ محسن و روشن

مکتبہ اعلیٰ اسلامیہ اسلام آباد

بسم الله الرحمن الرحيم والحمد لله رب العالمين

وَمَا كَانَ لَكُمْ أَنْ تُبَدِّلُوا كَلِمَاتِ اللَّهِ فَمَنْ جَدَّلَكُمْ فَعَلَّامٌ بِذُنُوبِكُمْ

فرمانده و حاکم و قاضی و مدعی و متدعی و مستحق و صاحب و مالک و مولود و وارث و

حضرت یسید و جمعیت آباد کویت حضرت سران لاهوت

دوم محبت و ساز و دوش و قدم الی الخ و ای و ساز و دوش

وَلَقَدْ مَوَّلَتْهُ جِبْرِيلُ وَمِيكَالُ

نار و احاطه نشد و غل و غدا . . .

تاریخ احمدیہ کا جو نظم و ضبط ہے اس سے ظاہر ہوتا ہے کہ اس کا

100

کیا ان کے لئے کوئی نیا عمل نہیں ہے؟

در عهدی طاق الزمان و واقی شهرش و این ساقی

و اما این بطوریکه در این حدیث معلوم می شود که این حدیث از ائمه است و از امامان است

ولقد ألقى القوم بحججهم من الأدلة والبراهين

روزگار عجب شایسته و نامناسب است که هر کس را که خواهد

التمسك بدين الله ودينه

این اسم را در هر روز بخواند و بر سر او بگذارد که از شر دشمنان محفوظ باشد.

حضرت ابو جعفر محمد بن اسماعیل بن ابی حمزہ

[illegible]

ان صلاوات و نوافل و غیره در این کتاب مذکور است

الان ما به الی و ان کون المی نندی

خود هر دم در روزی که در میان دو عالم و خال و سال و در سال

بسم الله الرحمن الرحيم

100

(Signature)

دکتر محمد علی شریعتی و دکتر محمد علی شریعتی

[illegible]

ابو اسطرلاب عیاق و تراکم عیاق که آنست بقدر اقله و
کس عیاق است شش و احوال که حجم اقل است از احوال
فصل است و میست که هر از قدس بر دارم این کتاب

[illegible]

سببی که مشتمل بر این دولت و متکلم اوداکی می باشد
باشد و تیر و اند و این فیاض است و این
سبب از شد و چشم بیدار شد و این است

1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004, 2005, 2006, 2007, 2008, 2009, 2010, 2011, 2012, 2013, 2014, 2015, 2016, 2017, 2018, 2019, 2020, 2021, 2022, 2023, 2024, 2025, 2026, 2027, 2028, 2029, 2030, 2031, 2032, 2033, 2034, 2035, 2036, 2037, 2038, 2039, 2040, 2041, 2042, 2043, 2044, 2045, 2046, 2047, 2048, 2049, 2050, 2051, 2052, 2053, 2054, 2055, 2056, 2057, 2058, 2059, 2060, 2061, 2062, 2063, 2064, 2065, 2066, 2067, 2068, 2069, 2070, 2071, 2072, 2073, 2074, 2075, 2076, 2077, 2078, 2079, 2080, 2081, 2082, 2083, 2084, 2085, 2086, 2087, 2088, 2089, 2090, 2091, 2092, 2093, 2094, 2095, 2096, 2097, 2098, 2099, 2100, 2101, 2102, 2103, 2104, 2105, 2106, 2107, 2108, 2109, 2110, 2111, 2112, 2113, 2114, 2115, 2116, 2117, 2118, 2119, 2120, 2121, 2122, 2123, 2124, 2125, 2126, 2127, 2128, 2129, 2130, 2131, 2132, 2133, 2134, 2135, 2136, 2137, 2138, 2139, 2140, 2141, 2142, 2143, 2144, 2145, 2146, 2147, 2148, 2149, 2150, 2151, 2152, 2153, 2154, 2155, 2156, 2157, 2158, 2159, 2160, 2161, 2162, 2163, 2164, 2165, 2166, 2167, 2168, 2169, 2170, 2171, 2172, 2173, 2174, 2175, 2176, 2177, 2178, 2179, 2180, 2181, 2182, 2183, 2184, 2185, 2186, 2187, 2188, 2189, 2190, 2191, 2192, 2193, 2194, 2195, 2196, 2197, 2198, 2199, 2200, 2201, 2202, 2203, 2204, 2205, 2206, 2207, 2208, 2209, 2210, 2211, 2212, 2213, 2214, 2215, 2216, 2217, 2218, 2219, 2220, 2221, 2222, 2223, 2224, 2225, 2226, 2227, 2228, 2229, 2230, 2231, 2232, 2233, 2234, 2235, 2236, 2237, 2238, 2239, 2240, 2241, 2242, 2243, 2244, 2245, 2246, 2247, 2248, 2249, 2250, 2251, 2252, 2253, 2254, 2255, 2256, 2257, 2258, 2259, 2260, 2261, 2262, 2263, 2264, 2265, 2266, 2267, 2268, 2269, 2270, 2271, 2272, 2273, 2274, 2275, 2276, 2277, 2278, 2279, 2280, 2281, 2282, 2283, 2284, 2285, 2286, 2287, 2288, 2289, 2290, 2291, 2292, 2293, 2294, 2295, 2296, 2297, 2298, 2299, 2300, 2301, 2302, 2303, 2304, 2305, 2306, 2307, 2308, 2309, 2310, 2311, 2312, 2313, 2314, 2315, 2316, 2317, 2318, 2319, 2320, 2321, 2322, 2323, 2324, 2325, 2326, 2327, 2328, 2329, 2330, 2331, 2332, 2333, 2334, 2335, 2336, 2337, 2338, 2339, 2340, 2341, 2342, 2343, 2344, 2345, 2346, 2347, 2348, 2349, 2350, 2351, 2352, 2353, 2354, 2355, 2356, 2357, 2358, 2359, 2360, 2361, 2362, 2363, 2364, 2365, 2366, 2367, 2368, 2369, 2370, 2371, 2372, 2373, 2374, 2375, 2376, 2377, 2378, 2379, 2380, 2381, 2382, 2383, 2384, 2385, 2386, 2387, 2388, 2389, 2390, 2391, 2392, 2393, 2394, 2395, 2396, 2397, 2398, 2399, 2400, 2401, 2402, 2403, 2404, 2405, 2406, 2407, 2408, 2409, 2410, 2411, 2412, 2413, 2414, 2415, 2416, 2417, 2418, 2419, 2420, 2421, 2422, 2423, 2424, 2425, 2426, 2427, 2428, 2429, 2430, 2431, 2432, 2433, 2434, 2435, 2436, 2437, 2438, 2439, 2440, 2441, 2442, 2443, 2444, 2445, 2446, 2447, 2448, 2449, 2450, 2451, 2452, 2453, 2454, 2455, 2456, 2457, 2458, 2459, 2460, 2461, 2462, 2463, 2464, 2465, 2466, 2467, 2468, 2469, 2470, 2471, 2472, 2473, 2474, 2475, 2476, 2477, 2478, 2479, 2480, 2481, 2482, 2483, 2484, 2485, 2486, 2487, 2488, 2489, 2490, 2491, 2492, 2493, 2494, 2495, 2496, 2497, 2498, 2499, 2500, 2501, 2502, 2503, 2504, 2505, 2506, 2507, 2508, 2509, 2510, 2511, 2512, 2513, 2514, 2515, 2516, 2517, 2518, 2519, 2520, 2521, 2522, 2523, 2524, 2525, 2526, 2527, 2528, 2529, 2530, 2531, 2532, 2533, 2534, 2535, 2536, 2537, 2538, 2539, 2540, 2541, 2542, 2543, 2544, 2545, 2546, 2547, 2548, 2549, 2550, 2551, 2552, 2553, 2554, 2555, 2556, 2557, 2558, 2559, 2560, 2561, 2562, 2563, 2564, 2565, 2566, 2567, 2568, 2569, 2570, 2571, 2572, 2573, 2574, 2575, 2576, 2577, 2578, 2579, 2580, 2581, 2582, 2583, 2584, 2585, 2586, 2587, 2588, 2589, 2590, 2591, 2592, 2593, 2594, 2595, 2596, 2597, 2598, 2599, 2600, 2601, 2602, 2603, 2604, 2605, 2606, 2607, 2608, 2609, 2610, 2611, 2612, 2613, 2614, 2615, 2616, 2617, 2618, 2619, 2620, 2621, 2622, 2623, 2624, 2625, 2626, 2627, 2628, 2629, 2630, 2631, 2632, 2633, 2634, 2635, 2636, 2637, 2638, 2639, 2640, 2641, 2642, 2643, 2644, 2645, 2646, 2647, 2648, 2649, 2650, 2651, 2652, 2653, 2654, 2655, 2656, 2657, 2658, 2659, 2660, 2661, 2662, 2663, 2664, 2665, 2666, 2667, 2668, 2669, 2670, 2671, 2672, 2673, 2674, 2675, 2676, 2677, 2678, 2679, 26

دواج روح پروردگار است که در دواج روح پروردگار
 در این شریک و یقین حق فخر و نام و در این شریک
 دل این است و جان زان پشتمی از دست
 ساه از دوق تمام و نه است استماع ان کوشش
 در این شریک و یقین حق فخر و نام و در این شریک
 دل این است و جان زان پشتمی از دست
 ساه از دوق تمام و نه است استماع ان کوشش
 در این شریک و یقین حق فخر و نام و در این شریک
 دل این است و جان زان پشتمی از دست
 ساه از دوق تمام و نه است استماع ان کوشش

[illegible]

[illegible]

[illegible]

و تمام کنی ملک التور
 و باقیه با الطول و الامتسان
 و در قمار فی عزیز نفوس
 و در حال مد آن حسی و متاعی
 جهان از فریغ طواع لغوار جمال و عکوس
 و این است که نزد نیست که در هم روی و نظیف می و روی
 خیز و در جرم اظهار شوق و غرام و تقشش
 غلبت و متاعی اثبنت است از حوب و هواست و در میدان و در
 طریق تحقیق بیداری شمار و در زبس صوت آن جهان کمال
 کیم کاه و بیه و بانو و خیال دل و دید زان برادر چاه
 که به خاست و هم روی از میان رسیدم ز نام و عمار و ذوق
 رسیدم ز شرح غم و استعدای نگوید سرورند با نوحه
 که میسورم ایان می از شوق کمال و بدایان و نوری روی
 واقع است و آن کمال انصاف و انصاف و انصاف و انصاف

[illegible]

[illegible]

و در این حالت درین راهی که هست از برادران که طریق
الذی و پیروی بطریق حسن احوال پیش بری با چون بل هست
بسته عالمی که بود و در این طریقت در شکی نیست و باقی
آن نیست در حق و قف ماندوان نیست در عرض و نور نیست
در کار و در وقت من نیست کار که اگر کم گفت جمله در وقت
بشد که هر وقت کار جهان از من داشت سر نصیحتان
جو که هر یکی کج و دولت گشت قف بگویند از کلام بهر بند
جو بر شاه شک افکنم میر جو که نه بر بود یک ایو هم بهر
طریقت که چون خواجسته ایو برف پایو حق مشرق شود و محبت
انجای کسب انعام از زمان گفت ناید و شادان رو که در دور
فرماید باشد که چون عیاست و فضل نیست حضرت حق با
هر اوقت و هر اوقت ایشان سفر مبارک میراده حضرت
مهرن شان بعضی فصل و امتحان او بی آن که در راه و در
از کار و در میان و از مکر و در میان و در میان و در میان
خشت به ابرو پایی و الا لانی و در این راهی که هست از برادران که طریق

چو خورشید بختی دل بردای
دشمنش را یکی بکشد بنمای
دروغی از کادوی بسته بر سر
بهری خلدی مرغ از قلمت الکحل
و قطرات غم فصل و اقبال از نایب
کلیان کرده مرز و اندک صاحب
و غم را در این بحر کوهستان
و غم را در این بحر کوهستان
دور چشم خندان را
شده قلم تو برشته این بستان
این رخسار را در این بستان
بهر او آن شو شو اهدا دلی
چنین سحر و جادوی
جز کفایت در بانی

[illegible]

کاشف کفر و تبیین حقایق
 که کشتی بی اختیار بس کوزه از دور و بال و دایره
 بر آید و در این معنی و اقرب فرموده است: فخر و رفاه و
 شرف و دلاوری و روان طوایح نیاز از انقضای و ساقی و قانع
 و از آن به این عزیز تر ندید و اندو از آن معانی نفس محض
 به این بهر نفس که مقتضای حاجت و کمال و مقربان الهی و
 اهل بیت است و سعادتهای دنیوی و دینی است که بر مساحت کثرت و شرف
 و کمال و کرامت ظهور و قوت معنی از هر اوج است
 که در این عالم و این دنیا و این دهر است
 شکست کشتی و طوایح و فواید و کرامت
 و بازو که شست و لیزال جاری احوال بهر معنی است
 با و در زنی و حواء اقبال از صانع سعادت و استقامت و اسام
 ای که در این عالم و این دنیا و این دهر است
 گفتند و در کشتی و طوایح و فواید و کرامت
 تا که ابرسان است و اسام
 که در این عالم و این دنیا و این دهر است

وآن لم قور الا لطيف حال
عشقت واما البهتة لانا
سبحت من النور وف
سابع برابره دار و
از بهر کوش خورده بهر
دیده ز دیدار کاکوش از بهر
دست بهر حضرت خا او نیکو گفایت
دولت است مله این پیش از
دستبازی قهر بان
طول و ایر بر من ان بسور
کاشف حقایق العلوم
الک لانت الاله
که ازان وقت باز که
تمام دارند عزیمت
این رفیقه محبوب در بی

آتش عشق
در آتش عشق
آتش عشق

آتش عشق
در آتش عشق
آتش عشق

این رفیقه محبوب در بی
عشق عشق عشق

[illegible]

[illegible]

خود بخیر از اگر کم سازد
بناقص باشد حسن منتهی که خیال هم
البرم عنان بیان از لطایف و درین معنی معصوم نیست و زمام کلام
بصوب اختصار واقع شد بر بعضی از آن موقوف
چون بود و نهایت کاری بیدار
از آن غیر را پس گذارسته است و بر حد و کسب معنی شرف
گفته است مخدوم قوت تحلیل مانده و به متغیر کرده و تحمل نماند
تظلم بجز خسته و خسته نشد از هم ریخته میدان قافیه ملک شمره است
و سایر سخن از اینک اتفاق طبع لغور است و نفس در کشاکش الهی
ناهموار و ناچرخ کم کاهای دهنه بر هیچ کارم قواری و اسن از هر چه
نی گیرم که اشتباهی است و چه امان هر چه میگردم دست و اشتباهی
از آن چه ناکزیر است می اوینم و داخل سینه و درون
دیدم و من از نایبای چمن دیده هر گوشه کرده مطلوب در کن طبع
وین بیان و من در هر روز و در هر روز
یا در جهان و در طبع و در هر روز
در هر روز و در هر روز و در هر روز

[illegible]

[illegible]

وقت برین کینه چنان شکست که
بلاط قوایی ندارد بر مضمون این معنی دروازه نشسته که
میست علی علی بافتن تظلم و از روی فکر است
نشد از لشکر و زنجیر که از دروازه این لشکره اش منبر خا
نیکو که جیش غنای بافته سجده است تظلم و شراره شرم و دلدار
کرم مندریش جز دیدار من کیفیت باقی انکه کی
و انچه که در بنده داشت اصول الوافیه ترست تمام است
که سلم تصحیح و ابتدالی تمام باسم حاکم است تمام است تمام
السلام که بود بنده است که در این معنی است و در این معنی
سلم علیه خواهد از خواستش بر می کرد در عراش و مواجین بل
نزدیک کشیده و ویران از بنده و در حدت تحقیقت مانده اند
و تحقیقت کجاست طلب آن که در حدت از استقامت مذکور بجوای طبیعت
تغییرات ابدیه غایب زرد و در حدت از استقامت مذکور بجوای طبیعت
سلم علیه و من از حدت از استقامت مذکور بجوای طبیعت
را آورده فی معنی حدت از استقامت مذکور بجوای طبیعت

در این معنی است

در این معنی است

در این معنی است

کتاب
تاریخ
سلطان
محمود
غیر
محمود

و در این کتاب که در این کتاب است

و در این کتاب که در این کتاب است

و در این کتاب که در این کتاب است

و در این کتاب که در این کتاب است

و در این کتاب که در این کتاب است

و در این کتاب که در این کتاب است

و در این کتاب که در این کتاب است

و در این کتاب که در این کتاب است

و در این کتاب که در این کتاب است

و در این کتاب که در این کتاب است

و در این کتاب که در این کتاب است

و در این کتاب که در این کتاب است

و در این کتاب که در این کتاب است

و در این کتاب که در این کتاب است

و در این کتاب که در این کتاب است

و در این کتاب که در این کتاب است

و در این کتاب که در این کتاب است

و در این کتاب که در این کتاب است

کتاب
تاریخ
سلطان
محمود
غیر
محمود

[illegible]

100

[illegible]

اهل نبات از آن ملتس خلس عجب است
سپاوت باي اماست آفتابي نعلت لبتاني اقام
نفاذ که سابقا کثمت غایت محفوظ شد و از کار کفایت محو
کشت بکرم که بدو خوش طبع و امانت عجب
از بار در وی بود که غریت آن در بار کرد بفرست
ولی خواهد رسید شک نیست که چنانچه مقتضای ملامت اخلاق
الشیعیه است انشاء خواهد نمود و در مسمی که رجوع نماید

المختار منهم وانهم لم يوافقوا على ما كان عليه من
والذي في غير واما ما كان عليه من
فما كان عليه من الذي في غير
ما كان عليه من الذي في غير

اشیاء کثرتی کی بنا پر زمین زخارف میں غور

این کتاب یکی از معروفات است و در آن اصول و قواعد و...

چون در میان اهلان عالم بود که در این عالم در میان اهلان عالم

چون این مختار را در میان خود می بیند و با او سخن گوید

100

[illegible]

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

شمس الدکا خود را باین طریق
بیت خود آورده که
لازال فی محل الامر و هست
و جاء فی من العلوم
میکرد و چون مقادیر فکرت از او
بکشتن انوار ابدی از او
موردت بود و بیشت از عریده را صفی آن
بصورتی میست و این رسیده صوابی
ان نور و عدت از عوارست عذاب
نظمی است و این رسیده صوابی
و جاست که حرف
مضمون ان حین
نظمی است و این رسیده صوابی
و جاست که حرف
مضمون ان حین

[illegible]

[illegible]

2000

برقیہ و حلالہ

[illegible]

بسم الله الرحمن الرحيم

وایلی دست نیازی در عمارت
که بدست است کار گزاید و کار افتاده را که بهر اید
چنانکه ساز ما را موش کن

و دیگر است بر زبان علی الحسین
حضرت خدیجه در آیه تنی علی طایه العالی در کیف صحبت و ملاقات
و خرامت آنکه و منظر قدم شریفی باشد حضرت باری تعالی

مکنان از فضیلت ولادی طبیعت برآمد و بساطت و حول یکجه
صفت در پناه و بلطف و آسودن عقیقه علم و نامنه هم او اسطر سراه
لا اله الا الله محمد رسول الله

و السلام
ما بعد الدین الدین محمد بن
روزگار فلکند موج دریا بازم چون یار کرد جابر یا کارت
خواهم بر دین کسل دریا بازم

و خواجه است جوید و انتظار منتضی و امداد خورشید بر راه
دولت و سعادت کسند از راه
و در دین علی عقیقه

در کشتن دین تو ای

و کن است آیه با موش
و افتد بهر برون
و است از آیه با موش
و کن است آیه با موش

[illegible]

مهاجر و افغان و آن دایم مستعدان و پیوسته
شکستان و دیوان ازین احراض نموده بر دینار و نقدیه
لا یرال ظل بفضل بر خارق افاض مدد و باد و السلام
و ملک یا اهل السلام سلامی و البک شوق دایم بخیر
نعلل استوائی کثر کل فی
مدلی عام نای نظم کربان و قش از غولن و حدت ز غمره کس
مستعد است فی ذری اعلى القل
گوش خوش شین زایه خرق رسانیده بر جامع مجلس
نشین معیت علمیه و نظام و سر حبیب معنیان العظیم
طریق عشق معنیان جامع چو رانان صومعه و صفار انداخته
چون متوقوف حریفی برادر و اید و کماست توحید میل و با حون و مدار
محبیب علی فی است و اسرار غریب علی
و اضلالت طیل فی ذریه و می سخن الهدی صبا من
در ساعی که صد در کمال و فی قیل ازین بدوستان و مع

نایب است سلام
و السلام علیهم
و علی آله و سلم
و علی بن ابی طالب

ما زانرا و شایسته او
است از پدر او
و او از پدر او
و او از پدر او

الزین
و السلام
و السلام
و السلام

[illegible][illegible]

مطران خاخر حریف کشتبست را از امید دارم
 نوازی صبر این خود و پذیرم بزم سماع هواداران پر اوانه میدانم که در
 مقبره ایاقاچی غایب است سیوی که بجز در اصفهانی و اندک مختل من
 الطین که در الطاهر است رشت مرغی که در و شش
 غرض فتنه و بی جانی باز از اخص نوازی در آورده و سیر و بی پروا
 باغ شوق در هوا می رنج قصای فکون طره ایا فون القدر و از رنج
 داده بودیم و چه گوئیم هر چه گوئیم از سادگی است و هر چه
 زده اند که در چنانکه کم شب تاب از سواد شکر
 نه آورده شود و در حقیقت هر چه در حقیقت از او هر که در کمال
 یا که تو یای ابرائی الا که شد هر چه فی که بر من بیان این
 سواد و هر چه در حقیقت از او هر که در کمال
 غیر این سواد و هر چه در حقیقت از او هر که در کمال
 ملامت آن حاضر فایز از او هر که در کمال
 لمن الخیر نیست فایز از او هر که در کمال
 کوئم شش از او هر که در کمال

دست از میان بجزایرین ... کز دوی نامی آن خنده
 آینه است باز هر حرفی از آن به شرح حروف اهل مقام
 و در برابر هر کلمه از آن صیغه کشف اهل کبر و بوم و اولی اندون
 حقایق از بدای و اوه مجوین نظایق از بدای و اولی اندون
 از بدای و اولی اندون نظایق از بدای و اولی اندون
 است از بدای و اولی اندون نظایق از بدای و اولی اندون
 و نشانی از تبار مشهوری فیکم جشن و عزم
 الدای از زبان عشق هم عشق از بدای و اولی اندون
 از دوح بهر لحظه و لحظه از بدای و اولی اندون
 باد هر چند تران و الیای بابت افعال و اولی اندون
 حقیقت بود در چیز است از بدای و اولی اندون
 و بیکه استیقای حکم از بدای و اولی اندون
 و منت من التونی و اولی اندون
 التانی و العشرتی و اولی اندون
 الی که ششم و اولی اندون

مجلس شورای اسلامی
جمهوری اسلامی ایران
کتابخانه مجلس شورای اسلامی
تاسیس ۱۳۰۲
شماره ثبت کتابخانه: ۱۳۰۲/۱۳۰۲
تاسیس ۱۳۰۲

منہ سے نکلتی ہے

[illegible]

شوق خود از رانک نمود روزی که تمام شد او را
دیدم که در خاطر میگذاشت که تفسیر سورت اخص و آخر
تخصص قلمی کرده است عرض دیدم با او که تو هم سنی
بدخیز تو یقین و راجی می ماند بگردان سجده که حرکت این سلسله
و تسبیح این مرکز میباشد معیت منم علی الاطلاق المستد فی التوحید
قبل استحقاق از آن جانب بطور امداری اریا
بسیار بود چنانکه می توانی حتی سجد و توحی ممکنان را
تطبیق است از حدیث کثرت در معنی وحدت دارد و هست
از آن بدین نوع و در کتب معتبره جمعیت و السلام و الاکرام
نمودن شش تا سه فرجه غم سورت از عنوان آن
طالع و شمع سیرت است از حدیث آن ساطع نصیب تا یک
سپهران زاده بود و قد شد و تا غرور روشن مجیران
با سخن حدیث و همراهم از آن سخن در تیشش زبان نطقه
با خبر است از آن که در کتب کثرت یافت عاقله عاجز
طلوبی البلیغ مدینه است و کلام و تقریری بعضی است علم مذکور
نوشته و در کتب معتبره و کلام و تقریری بعضی است علم مذکور

کتابخانه عمومی

مجلس شورای ملی در روزی این طبع شد در خجسته شاهی در روزی این طبع شد

خامہ اور مقبل آن مقام عمر جمال حسین بن شیت و نامہ را از محرفہ

آن جو طیف دعا محمدین کی حق عبادت کی قربان شدہ شش

در خدمت پادشاه صاحب شرکت مسیب انجا آمد و اب

در حدیث یاد شده پنج مرتبه یک جمیع است و این

رواد و بوسید اس بجزا جند و کاسا اربید رسا و دوا

السلام

و موعود ایامی و مخرج او صدیقی که بے عیب ترقی

ابن الذوقية الحائز لمقام لقاوي

مشی تو قوم عانی سیر قح غلوی بیگون سارست

نعمانی ہشت

نمطہ پر دست نامہ

مجلس اول

و هر چه که در این کتاب مذکور است

بازار قندی سوغات

سواد پرورش شد و دل من سید از محمد ان مسعود

هر حرف آنکه سواد قواعد نیست از آنکه در سخن
میشود و در مقابل هر طبع از آن نور و اعم خلوص اعتقاد بر است
شرف قبول تابند و میگرد و بجمع رفتار سموده باد و بنظر از اعتبار
هر شخص برات اقدام برین هر سواد و جز کسی بی اهتمام
مستفاد که بیشتر از دیگران حیزه تواند بود و بمرتب فی طبع فیران
و اما که در سد بر جرح و ادا زینس انگشت گوید این نشر ناری
بجای آنکه در یکسان بوده در ده زود و مهر و ادش سر بلند
و اما که طبع بر حسب سست و اسباب فلا خضر و اوی
و اما که در سالی و طبع در راه اجداد و اوی
روی زمین و ملک بین زمین و بسیار و ملک بین حشر و
بسیار و در بچگی و ملک بین بیدار است و میشت
مسل مملکت مادر ارباب و در زمین و در میان و در
در نام آن ماه و جزو زمان که در هر شام و هر آنکس شقی کن که
چون شست به جزو خاور و در زمین و خاک زمین و در آن خون که
چون شست به جزو آن و در شست شال که نزدیک و دور

بسیار از این که در میان ما می بود
این که در میان ما می بود
خاطر آن که در میان ما می بود
ندایاب از ادب بدو که شامه نکرست
نظم از پیش کلام چند در هم دید
نعمت نمود و ظاهر جزین نکرست
کام و در بزرگرم و نام توان کرد
از قیام و بزم خوش کاین که در میان ما می بود
بزرگوارانی جان پاک نورفته پیش گرفته
مخوف دارد و بزم در آن عمره کمال
خرفتی فانی معروف و نام و نام
رفتی بهیچ آنکه با تویم زود
مشترک آن که در میان ما می بود
کرد و غصه آن قصه باکی توان کرد
از واصل هزار به خوشی

مبادل و السلام و الله اعلم
ای دیدم تو خوشنار و دل کشته
بردم زو نامه کم فرض و دم
چون استماع افتاد و الهیت علی آوای که در معنای صمیمه توان
نفیض را حاوی ترک بعضی ظیفان باو القلم ام بعد اگر کم رفت است
لا جرم تر افتد بر پاشان رسیده و دیوان اعتبار را از کیوان کند که
در این چند کلمه ناپید و نیست به کفایت ساخته و صمد گشت حق یابد
و انچه در ظاهر حکایت را بخود پوست و از غرور و کسبیه دارا و
و السلام و الله اعلم و الله اعلم و الله اعلم
ای دل کسبی خود و فکاره کرد پیش تو با عهد و پیمان
کرمان ز تعالی تو و دوست خدایت که از بهر خداوند و باز کرد
اعتقاد و این صمیمت لطافت مزاج و ترفیع است که هر جا باشد
و تفرقه خاطر و پشیمانی که خود را در محراب خود انداخته و
و پس هر جمع جانی باید در این محراب خود که تشریف قدم بر آن نه
که او نیست نه پاینده و نصیب و گشت باشد و غور کرد و دراز کارم نهایی

سید محمد علی شریعتی

مجلس شورای اسلامی

الحال الخاف الخجة واياها الى الساحة الثمانية والمجس الى

والله في شأن من كان معكم يكون خواراً للوديعات التي

بدراللعيار عثمان احمد والي رم روج الرحدة

جسم عذراء کتر فضیلت است حق نام دارد

بسیار اوقات فقر انرا بشریف حضور شرف میبخشد

شوق تغیر شدہ سبب سے لازماً محض الجملہ کی طرف نہیں جاتا۔

حب الوطن وواعية كل محمداً بن محمد بن عبد الله بن يوسف بن عبد الوهاب بن عبد الرحمن بن عبد المطلب بن عبد مناف بن قصي بن كلاب بن مرة بن كعب بن لؤي بن غالب بن فهر بن مالك بن النضر بن كنانة بن خزيمة بن مدركة بن إلياس بن مضر بن نزار بن معد بن عدنان

سببیت کہ بعد از حضرت علی بن ابی طالب و بعد از حضرت محمد بن عبدالمطلب

کلام محمد بن ابی بکر کشتی از راه ارومیه و ساجوت صادر

میراد والسلام ولدا ارام

بعد از رفع و تحیت و تسبیح مؤمنان و در آن هنگام که در پیشگاه اگاه بنوا

12

دلی صاحب جان اور دہشت
الغف دروی کشیدہ فی جوبی بزمیران احمد
عین دریا جوبی عن نسیم مخف جایی کہ بصورت
حل آن شرفات سدرہ اعلاست و افروزانجام جلال و جلال در
جوانب آن پیدا و عوید امیر و اندو السلام والا رام
ملک بجز افتخار آن عالی رسیدہ از یہ کی
بگوین جواب آن کہ بجز شہ پر از درای اسرار لطیف
اور بی رسم درج اش معنی و بخت و الشیخ
مکتوب مرغوب است معنی بیخ الا سلوک فی این
و اگر صحت برین دلیل قبل البتہ است رسید
ز نظرش حد کتبہ را خود ز نظرش بود مشور حیم
جوانش سکر دولت عظم چون این طبعش در شانی بنیاد
والہام والا کرام بازال قدر بین از کلام علیا
ویدر علی بعد المکارم جلال و افروزانجام جلال و جلال در
نحو و منی الی حدیث خود از خود از خواجگی زاده کہ سر پای

الاسم والاکرام
فی خط تونی ایندین رنگ زرد
از این من افسوسم بقدر کلین
صیغه شریفه و مطلقه لطیفه میی از اشعار
این اشعار میی من وقت و کلام
رسیده باز هر فی طریقی از مراسم
نکته و ظایف و سر کوی میو قفسه
را از هر چه باید گفت مبادا که مراد
الاکرام
میدارم و عذر مرده که درین
خدا مان می دارد و از مرده ملاطفت می شود و متوجه آن سبب شود

[illegible]

برزخ دوستی و محبت است

بعد از عروج شمس استی و سید سیدی

که مینویست خدای تعالی احوال دنیای تعالی انصاف و عدالت

افتد از آنکه خدمت مولوی انصافی که چند گاه است که از آن دید

بی ارادت بدین جانب آورده و از آنکه استادان کامل نقل

آورده و حال این است از آن طرز اندیشه و نشان سود و است

این موهبتا فزاید است که چون بدو است خدمت و شرف

است بر سر نظرات لطیف و احسان موقوفه و از آنکه

فصل ایشان موقوفه دولت و جهانی و سعادت جاودا

نقل و دو السلام و السلام

چون که تا دامن روزگار خرقه افتد زنی سرد پادشاه را

خود و محبت افغان به پیشین بهیکاه تفریق و نبرد

عیش و عشرت و عیب و عیال

دامن از نقد فتنه و فتنه

بدین موهبت و اولیس مرا نیست عجز و تسلیم و السلام

شاه بکانه خندان مکر و خدایت و دامن جان نبرد

[illegible]

این یقین از موافقت و تائید و توثیق و توجیه از نواحی مرود و ماخوان بواسطه
 اشتقاق این افتاب خاوریان در پی باید اگر آن زمان دریافتی هرگز
 سر قدم ساخته و از سر راه سعادت شانه بخت شادمانی
 چه سود چون افتاب این غایت عالی و در پر توشه اخلاص و شرف
 نیازمند آن رباب و عزت و ذرزه که است یقیناً شادمانی
 یکجمله خاک مردم اقیانوس نعل مردم خاوریان در دهر
 نمایان می آید از آن جز بوی سب و دلجو می نبوی تو به رسول
 موند این حکایت زیاده از حد است و شکایت یک
 لکلی است در عذر تفتیش و محلی در دفع غایت و تفتیش و تفتیش
 حیرت با افتاب خاوری چه نعل این نوع و زبانی او را در دهر
 این که محبت و داوری را به دست نمی آید و تفتاب خاوری
 خاوری پیش کن تو در دهر و این خاک خرم اگر نعل نباید تو شرف

در دست خا و رانم بر سر
 ای بر دندشت ظل عالی و سایه کرام و معنی بر محارق آوازی
 ای ساری الدائم واللی الی مدود و ابوالحسنی والارافی و علیه السلام
 و السلام و اکرام

ووردت علی صحیفه من فاضل
 لا زال محمد دو اسلی کل الوی
 بنام رهی نامه در آن خورشید
 کونامه مشور طغی کو باشم
 شکر امشکین طراز غدر

از این که در این کتاب در بیان رفع لازال و کمال شریف
و غیره قلم نگذاشته و در بیان قاصر البیان بود و لاجرم
از این که در این کتاب در بیان رفع لازال و کمال شریف

بدرجی تمام از سنده آن گاهی
تو به چشم منم طغش از غلظت و غلظت
مینی باز سندی و احصای از غلظت و غلظت

[illegible]

دانشگاه تهران

مدد گزنی مهند کلمه نماند
 آن قطعی مده سوتق مبرح
 از دانه بخت در میان لطف و حسن
 از هر جری زنی زین داد و در هر لطفی
 بر چشم ترش ز شوق نزل کردم
 کام دل از آن بهره حاصل کردم
 و کجایی یاد کار از آن ملک و بیان
 هر چند حصه دل این مراد از حوصله این بی صل بیرون بود و قول
 مرا هم از مرثیه این شکسته دل از دوان به چون لطف تو عام است
 از این بیخ آری اگر افتاب عذاب بر خرقه فردا می تابد و آری
 در این چه بکس بر کوه آن و بهار آن بر گشت زار و سوخته خونی بار
 فیض بخشش را از طایع و طایف
 توانی از این فیض ای بهر دست
 چرا به فیض بخشش از هر کس
 از غایت انواع اعیان و اعیان
 میمون و مسندی صمیمه و جان
 و کشیده شد جز و شکستی و غلغله و دلبستگی بوقف

112

[illegible]

[Faint, illegible handwritten notes or bleed-through from the reverse side of the page.]

از عیان که نیست
این مقدمه گسستی این مراسم بود و چون
از غنیمت جمع مکرر و اختراق و التماس خواسته غفلت را از آن
فی کف الاله و غم عزیمت جزم شد واجب نود خود
خاطر خادمان آن استقامت و ملازمان آن دوست خانه
کذا ایندن ابرام از حد گذشت سیم اندوخته و درگاه
نقشیت و از آن فامش
و لا یبدر فی اندک فی الفیض
شعری در دلمه امشب ن
فمنتهی به چشم انداز از حد این شدایت میکند
فمنتهی به دایم خزان و غارت و این الام استیثاقی نزد
از این است که مراد کاغذ و اوراق اودات قلم و دوات
تقصیری شخصی از این آن لایق
بعد از مراد و غرض استیثاقی

اکبر بادشاه
 در میدان چمن
 در روز جمعه
 در سال ۹۶۰

(Faint, illegible handwritten notes)

کتابی است در وصف

مسیحی است

و وجودش

خداوند است

و بی تردید

در روز قیامت

پیدا خواهد شد

و در آن روز

پیدا خواهد شد

و در آن روز

پیدا خواهد شد

و در آن روز

پیدا خواهد شد

و در آن روز

پیدا خواهد شد

و در آن روز

پیدا خواهد شد

و در آن روز

پیدا خواهد شد

کتابی است در وصف

مسیحی است

و وجودش

خداوند است

و بی تردید

در روز قیامت

پیدا خواهد شد

و در آن روز

پیدا خواهد شد

و در آن روز

پیدا خواهد شد

و در آن روز

پیدا خواهد شد

و در آن روز

پیدا خواهد شد

و در آن روز

پیدا خواهد شد

و در آن روز

پیدا خواهد شد

کتابی است در وصف

کتابی است در وصف

در کوچه جزای چندی بود که حسرت در دلش
می آید ایستاده است که بنزدی نورت می بایست
اشک حقیقت نمی برسد نه تافت و جلاست و تفتیل و کلاست
ایده آباد در ترسیه باد و السلام والا کرام
در خانه و خانه با او است و در اوقات اسرار حق
کشتار لب شمع نجیب دل و نور دل جلای این روح
چون شمع شمع که مدام آن فصوص فصوص حکم و ذراع
نور است از لب هم بود و مدام آن شمع شمع نور است
بلک شمع شمع و شمع و نور می نمود سید
دل رشت جدالت آن و نور جدالت وین جان بر سر
شورید جدا از آن یک شمع جلوه هم انرا دیدم از یاد
باید شمع از دید جدا و نور در موعن فعل تحف بود
که این معانی توان رده در شمع نور و چیزه که در موعن آن
توان آورد و الا در شمع چند از شمع است که از
مستطاب خاطر فاعل که در شمع نور است که در موعن
کشتار شمع

از دست اقباس از ستم خان اکابر کبر است
 در پیر وی حسن روی
 چون نرزد و صفای خاطر
 جز خاطر رسود نام جو
 ز سر او حقیقت که چو بیان داشتند
 در روز او به چشم
 بول کفم چو سحر از پیر پونذی
 از دست اقباس
 گفت و نوشید و دولت مندی
 در روز او به چشم
 همان را روی از او از خور و ری
 در روز او به چشم
 مطلق و السلام و لا اله الا الله
 باز او که از خانه مریدی
 نام خوش و همیشه و لکش و از او از او
 بر او آمد علی و العطر
 گفت و خواند و بر رویه نهاد
 الطاف و اعطاف

[illegible]

[illegible]

فی اطب اوقات و این اولین در دیکر

مقدمه است که این کتاب را در این اوقات
در این ایام کرم منصفی که این کتاب را
که از مضمون آن بیاد به شوق و ذائقه ذوق کشیده و چه
همه نیاز و شکستگی و تقوی و لبشکی مقام عرض رسیده
میشود و بیاد به شوق و ذائقه ذوق کشیده و چه
مقدمه است که این کتاب را در این اوقات

مقدمه است که این کتاب را در این اوقات
در این ایام کرم منصفی که این کتاب را
که از مضمون آن بیاد به شوق و ذائقه ذوق کشیده و چه
همه نیاز و شکستگی و تقوی و لبشکی مقام عرض رسیده
میشود و بیاد به شوق و ذائقه ذوق کشیده و چه
مقدمه است که این کتاب را در این اوقات

مقدمه است که این کتاب را در این اوقات
در این ایام کرم منصفی که این کتاب را
که از مضمون آن بیاد به شوق و ذائقه ذوق کشیده و چه
همه نیاز و شکستگی و تقوی و لبشکی مقام عرض رسیده
میشود و بیاد به شوق و ذائقه ذوق کشیده و چه
مقدمه است که این کتاب را در این اوقات

و در هر حال که باشد...

که از آن جا برآید که...
و در هر حال که باشد...

و در هر حال که باشد...

و در هر حال که باشد...

و در هر حال که باشد...

و در هر حال که باشد...

بسم الله الرحمن الرحيم

والسلام والاکرام
فی خدمت من قلم به اقبال
خاطر شکرستان بادت خالی چون انچه تا ناله شریف
این عین رسید چگونگی که از قلم آن کشته و از مطالع آن بدو
نموده و ذوق حضور در غنای آن اندراج داشت و توفیق استماع
و سرور و در طی آن اندراج از نزال شری قلم لطیف رقم مسکن
شش خط سبکین آن دو السلام
ای دلچسپ را از به باقی بدو اینی گشت قلم و کلمه
باشت خازن غموس حسیلم با خطرات حاضر اندیش قدم
در پاکیزه گشت عینیت روز نشاء مرآت حسیست
هر دم از شیب در شیب با این تفسیرش در ترقی با
شرح فصری نام سواد شد و حال به میان برده میشود امید
که مقدر رب با نام رسید خط حادث الزام بر سر و اسلام
ای شش نفعه حال تو به و کوان دیدار تو مفیده کجوان

بسم الله الرحمن الرحيم

[illegible]

چون جزاین: تو بایل و مصیبت سال باین
ز سر قدم گرفته و انرا مرهمه سناوسته است شناخته و ادوار باین
در راه نهادی و درین مصیبت باقی دیم و او مرا گفت و آری
از کمال صفت و پیری نه بجای جدیدین است و خطا هست از این
هر بندی بر روی پوسته که هر مضیی بر بخیزد با بسته و با وجود
این برانگ همب کوفتی ری بختی دیگر و رعایت حال از خود
مستحق شری و افغان و ... امیدوار چنانست که آن
کز غیبت ابروی جهان کشیده و شام ... سر بر زار از مرده خفا
و در حقیقت از این که ... ای لطف تو شادی از جزو
همیت وقت و وقت ... تم زدگان این دیار نم کرد
مرا از ترکی شهرش نام زدگان ... واقعه حسرت
نویسندگی است نام مستی بیانشسته بکفر اندام شکست
که توفیق یافته ای که به روح یار است و نام اصحاب می زود اندوخته
انقضای میکرده از موزه که زم کوهر کسبم اشفاق خوا بود
عجب حالتی که تا آمدن حال توفیق هیچ افروخته درین می لب

[illegible]

[illegible]

تسلسل هو اربعه نصابی و در هر نصاب یک نصاب است
 از آن الی آخر از این طریقه احوال که در آن چنین تفرقه
 گردد و هر چند بسیار است و دوست و پاری زندان و قفس
 شود و ممکن است که سبب آن تفرقه احوال از این طریقه
 باشد و این می خرد قبل بر این طریقه و البته بهم
 طایفه نتوان کرد و هر چند احوال این سختی طاری
 می شود و این را می توانست ادبی شاید که هر که
 در خدمت است این را بی عیب گناید و هر که چو
 نگردد که بی عیب نگردد و استقامت و انکسار
 بر کس که در دور و دراز می رود و هر که در
 در آن حال می کند و شوق از آن است مشکل که در این
 به این نوع نیاید و هر که در خدمت است و این
 است این در آن است و هر که در خدمت است و این
 شامل حال خود و هر که در خدمت است و این
 و هر که در خدمت است و این

در هر نصاب یک نصاب است
 از آن الی آخر از این طریقه احوال که در آن چنین تفرقه
 گردد و هر چند بسیار است و دوست و پاری زندان و قفس
 شود و ممکن است که سبب آن تفرقه احوال از این طریقه
 باشد و این می خرد قبل بر این طریقه و البته بهم
 طایفه نتوان کرد و هر چند احوال این سختی طاری
 می شود و این را می توانست ادبی شاید که هر که
 در خدمت است این را بی عیب گناید و هر که چو
 نگردد که بی عیب نگردد و استقامت و انکسار
 بر کس که در دور و دراز می رود و هر که در
 در آن حال می کند و شوق از آن است مشکل که در این
 به این نوع نیاید و هر که در خدمت است و این
 است این در آن است و هر که در خدمت است و این
 شامل حال خود و هر که در خدمت است و این
 و هر که در خدمت است و این

خبرنامه سالنامه روزنامه

الحمد لله رب العالمين

جہوریہ سیرالیون

در شش آید به بزرگوارم و غریبم : که در چشم و دلیم ، انتم و من

سید: مائیں خداو ہم نامہ دوم میں تقریبی

ہر طرف کی گدگد میں شہسوار کی جھمکتی ہوئی جھانک

و نادره این است که از روی برکت این دوشین از آن یکمیزند

چون از ملک بزم از دست و پا شد و از ملک بزم از دست و پا شد

سید محمد علی رازی حسین

مهر نیست کبریت حیرت پذیر نخواهد بود و از این تراجمت خواهد بود

هر روز که بزرگوار است از خود بگویند و در روز پنجشنبه بخوانند و در روز جمعه بخوانند

چند روزی بر خیزد

کم غور زانیں فغان میدان

ہل چکیں از وجود محمدیؐ

...and the ...

جنگلہ کی سیر، ماموں کی سیر، لکھنے کی مشق

بسم الله الرحمن الرحيم

والسلام والادام

وفا داران

مقدم

مقدم

مقدم

مقدم

مقدم

مقدم

مقدم

مقدم

مقدم

مقدم

مقدم

بقصران دوق یافت و در میان تازیان که بر سر دوازدهمین
تاریخ افت عین الکمال از صاحبش رده و جلال از زبان محمد
والسلام و انکار

ایام رخ اگر شوی رویا بزم بهر پر
 کلاه شد است خرقه بابا فخر
 لغوی که جمعی فتیله سر او مکن اوم و درین بابا و اطلس در
 تریخت باد که از دانی لغت یمن باد و دست او خوش است
 از آن خوشی بر کاوی و حبیب و دانی در این کار خوشی و خواجی
 خوشی و دانی در این کار خوشی و خواجی
 خوشی و دانی در این کار خوشی و خواجی

[illegible]

[illegible]

دوید کنان که نفس تنگ برست
چنان که از آتش بود درین محبت
هر تشنه طریقی بر آرد و سیر اعز
و العزای السرح وقت و اثر لب ساعت بان
بایست و فورانی و حوم جوانی در تو نقش ماند
مگر درخت بر درخت گزای افرو
و کشوام و خدای سوام شوق بگرم و دریا
کمال شوق و عظام معروض ای کابر عظام و معنوی که می شود و اجزا
در ویش مشرب و روحانی به پیری مقب که کمال این فیض است
که می شود و دی از هم جوت و طمان و معنوی است و غزل است
و درین و کتب بل ازت است است به حدال اهل وایا
و در حدال از حریف است و ای بی به ارجع و اهل پوشیده ماند
که کمال این حدان نبرد و که گاهی به او برداری از حافی
تغییر از کمال است و مرا حسیم بشفاق است و ای که مقدم
شیرین او را عشقم سحرده و شریک ارام و ابد تمام و کمالی آورد

این کتاب در بیان فضائل و مناقب ائمه اطهار علیهم السلام است
 و در بیان شایستگی و احوال و این طریقی از دی و زیارت و احوال
 هر که این طریقی را بخواند و کسب حاجت و واسطه فی حاجت
 خواهد بود و حق سبحانه و تعالی بکمال در این معنی خود و در خود
 دولت ابدین است و بد است بقی که انداخته اسلام و الله اعلم
 صاحب فضل جلی مولانا در پیش علی در حضرت
 کتابت انوشته است و در این است نظم غزل خودی است
 سین احباب نظم خوش نویسی مشهور است و در زبان آریاب بسیار
 نویسی ماکو اگر تارک لطیف مکتوب قصه
 و غزل بی است در عاب نیز از آن است و در
 انوشته وی بی است و در کتب که در خطی به جا است
 بعد از از قمر جهان و مخلص می شمارد و در این معنی
 و در این معنی می خیزم که در هر یک از این معنی
 مقدم است و در این معنی و در این معنی و در این معنی
 بقیه در حاشیه هر چند ظهور فضایل و شایسته این معنی

در شکر و سپاس و حمد و ثناء
چو بخت شکر شد صدی هزار
چو کبری از سحر و جادو انجام
رسد شب آن با تمام
و لا عاقبت عالم انفس دور
نزد ایشانند حسب و مرجع
خداوند بجز خود شایسته و دشمنان
بفرق خاکین با دوز را انسان
و بعد این گوی است یا بشواید بخت از دست یقین ادا بسبب
افقوت که مودعش و متوف و عیدی سپاس و بعدی خضاب
مردان غداست اعالی و عوالی هم که کم است عظیم الزمان
جزیل العالیات و جلیل السیما
بفرق با کمال و جلال و کبریا
که با حق است و حق است
بسم نام الف را کردست صمد
جای ز دست قدش هم
و پیش از خداوندان عین و دم
که ز خط او مرغ و قلم
که انگشت بر لوح مهر زد و قلم
عبد ایمل در صاحب او

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله رب العالمين

والصلاة والسلام على من لا نبي بعده

وبعد

فإن من أغنى الناس

من غلبت عليه

الغنى

والغنى

والغنى

والغنى

والغنى

والغنى

والغنى

والغنى

والغنى

در این عالم بیک سو یک سو
هر یک طرف یک طرف

در این عالم بیک سو یک سو
هر یک طرف یک طرف

در این عالم بیک سو یک سو
هر یک طرف یک طرف

در این عالم بیک سو یک سو
هر یک طرف یک طرف

در این عالم بیک سو یک سو
هر یک طرف یک طرف

در این عالم بیک سو یک سو
هر یک طرف یک طرف

در این عالم بیک سو یک سو
هر یک طرف یک طرف

در این عالم بیک سو یک سو
هر یک طرف یک طرف

در این عالم بیک سو یک سو
هر یک طرف یک طرف

در این عالم بیک سو یک سو
هر یک طرف یک طرف

بسیار مستی را بستم	بسیار مستی را بستم
خیزن مطرب آن نغمه نواز	که در پرده دل بود پرست
بگرز که پاره گشت کوی	مرد و بیان معنی نوزند روی
از غبار و دوس آید کلی	بزم شکرایی و زاریست
از باده آن جو و صباب کرم	ز دل بقا یافت خاک و نرم
از دیربای دهر از غنای و جریده	بیت شکران و اصل کسب
سخن گویند از زانو بلع	که در شش لبست حرفان پناه
همان کتبی چو دری زرد	که سید و کمرای حقست پر
در دهم غزل درج هم ستوبی	عم سواد صوری و دم ستوبی
شده طالع از مطلع هر غزل	فروغ باغ پیر و ازل
ز مطلع چو گویم که هر	که غنای ابد را بود
بصورت پرستان کوی تخت	نشانده شمع و شمع
چو در مسوی داده و سخن	قوی یافته را از بی سخن
در آسار اورک ام القیاس	زهر مهر شش عقل از نایاب
زین نامه و لکس و لکس	که شادان سطر از و غم ساری

چون که می بینم در این عالم
چون که می بینم در این عالم

چون که می بینم در این عالم
چون که می بینم در این عالم
چون که می بینم در این عالم
چون که می بینم در این عالم
چون که می بینم در این عالم
چون که می بینم در این عالم
چون که می بینم در این عالم
چون که می بینم در این عالم
چون که می بینم در این عالم
چون که می بینم در این عالم

چون که می بینم در این عالم
چون که می بینم در این عالم
چون که می بینم در این عالم
چون که می بینم در این عالم
چون که می بینم در این عالم
چون که می بینم در این عالم
چون که می بینم در این عالم
چون که می بینم در این عالم
چون که می بینم در این عالم
چون که می بینم در این عالم

چون که می بینم در این عالم
چون که می بینم در این عالم

چون که می بینم در این عالم
چون که می بینم در این عالم

نقش از روی مدق مسکین

از خراسان بیهوده بارش

چون کسی در راه دربان سبک

چهره بر خاندان دربان سبک

پیشتر شاه مجاهد غازی

چو تو را بوم است هر

حاکم زایشان جهان خوش

کسی بر سر جاده و جلال

مشکل حکمت از کلام تو فصل

راه مشایخ با کرم تو واضح

طبع پاک ترا که قادر است

بر آید از کفایت

تو را در ویدای می

است پشت شریعت بوی

مختد و کفر و عبادان

بایک پیرش جای

راه بردن کسب و کرم

بارگاه جهل و جاه پیر

با بهشت زمین پیر

کشتاب بکوت برادر

ملک و میراث تو با حق

همه منداشین و تیغ و دوش

لیکن امروز غمزه جوش

چو تو کردا کتب فضل و کمال

منطق تو بیان هر غم

تو را شرفین از تو لا

حکمت طبعی افتاد است

که رخ از خلعت طایفی

شد ریاضی را مضای

نوی از مساعی تو قوی

شما ز چند تو قیام

چند

در وقت بریدن کلاه

صلح بر سرش

بایک پیرش

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله
الطاهرين

بعد رفع سلام سوتی گفتم

نیکند بعضی با هزار نسیه

فته چند از حقیق دین

چند شیطانی خدیش اولی

و شست بخش اهل علم و عمل

که چه دور است زان لعاب هنوز

که دم اندک نوزد بر سال

که شده نزدین این نوزد بایستد

و زینت نشسته بینم او

بلک غم مخورم و غم

تا بلور و صیقل است ایام

بهره نشان ز بخش وجود

طبیعت و طبیعتی زام

و خنق و خنقی و خنقی

داده انعم مرا بر زسم ایام

در بین کس و سوتی گفتم

باید باشد درین حوز

و از مواجید اهل آشفته بقی

بسیار سنجیده از اولالالباب

و شست اکثرا اهل رزق حبی

که غمخش شود نزدین

سوی کجی که کینه فخر کمال

بر کشم زان خط سینه

فایز از گفت و گوی بیرون

باز شد کینه از خوی تشو

باز از اسل وین دولت نام

سایه خواهد بسان مرود

که آب بقا ز شش فقم

و شست و شست و شست

عشرت زندگانی حساوی

بهشتی در دست و پا کرد
 از او گوش خبر در زبان
 چون ز دل لیسش از راقده
 که آن چنان که بالی پسر
 یکبار بر صفت آن کوهر
 چون که کاتب تمام بدونه
 باید از بخت هم نصیب
 مانا زوی بی خواص تمام
 هر خواند بکش از دیار
 محبت تر همه در پیر
 از این نام بید مکن نشان
 که بسته یا پیش ربا
 به این خشم و زور و زور
 می نه نه و کوشش و زور
 بدست خود از آینه
 غایب و حاضر و لید و پید
 ز قسم حیرت ایام
 لشی خدا در و کون خرد

من نامه الوصل بهت نفی شد
 از سوی خردی بود که بود
 و در آویخته شد لبی
 از آن که در آن روزگار
 قاتلین کوفت و از آنکه
 از آنکه در آن روزگار
 از آنکه در آن روزگار

فارسی را و از آنکه
 از آنکه در آن روزگار
 از آنکه در آن روزگار
 از آنکه در آن روزگار

خدا را نامی از محض لطف
شکر القشس فی جرم مغنون

کتاب حضرت از زبان
فروع دولتش لایح اعدان

سلام علی ما فی فی لوفاله
شکست لوفاله عراضی
و در وقت صومعه نکریم
لکه عطف الفواشع مراد
در بس وصف حسن نوشیده هم

وان غرا و نوالا شریف خاله
سبعش من الحسن وصف ناله
ما زبیر الالطف حب لک
از شمع من الالصف جلال
نجان مهر روی و زردیدام

بنین در دل و دیر جا کرده
بنا نقدا احوال و زندان کرد
بیاد و بس تو سر زوق و اتم کرد

کوی ترا سالها دیده ام
وین تنگ دلاان را چه خوشتر
یک سلام و از آنرا عیدان کرد

شقیایام منصفه فقیه
روای او هم قسایت
با در و زکی در دستانها و ب
زرت و صفت و صل نام زمان

کان مرا حل بهم اعلانا
اوجا بقا قهیم اشنا
با تو عرا در سینه نو و بدم
دست در دست لکه بودیم

بسم الله الرحمن الرحيم
کتاب حضرت از زبان
فروع دولتش لایح اعدان

[illegible]

این نامه چهارم است چون در میان
 این نامه ها از غم گشت کباد
 آمد نسیم صمد مشکوی در
 این نامه چهارم به هر طریقت
 رسیدن که بود که خسته و در موی
 چه دیدای این دانه افتاده و موی
 زمین بس که بر غاش و موی
 جوانه زلفت بود که ایام
 دینا یوسف و خواست
 که دم در دهنه بویان گرفتار
 ناز از حسال من است که ناله

مدد بدار و دوستی بر سر خرم
 مدد جان کر اندیشه و قلم
 زنجیر عید و دین و دین و دین
 محفل عیش و نشاط و دین
 کوین از دامن الکیم منت
 کیم چو نام سوری سلیمان و سر
 برین رشده هر چه کردان
 میال و دین و دین و دین
 سلاهی و دین و دین و دین
 از کبر و دین و دین و دین
 دین و دین و دین و دین

این قیام حق که نماند ایامی
 فوسه و تهم نوسه در قدرند
 شوق چون غلب شود که ز مردم
 سبب خال خود نکارم بر باغی
 بفرخون کنم

خوش آید ره دستان می بودم
 ای کاشش جانی نامش نمی بودم

لایق ازل بر در راه تو بود
 فتنی که غیب تلخ ازل شد
 منت تمام شد که رسن قطعه شد رقت بندگی حضرت هادی
 رفته اند غیر وقت پیشین رفته اند کشتن به تاریخ اشتهر زی
 الوعد لکنه اوزاقی نیست یک ماه بعد ادا می شد ۲

مقام کو صبح شرح بر تر بخت
 در دنیا که در جهان غم دارند
 یارب که از دیوان آن

[illegible]

[illegible]

[illegible]

بسم الله الرحمن الرحيم

والله اعلم بالصواب

الحمد لله الذي هدانا لهذا

الذي كنا لنهتدي لاه

والله اعلم بالصواب

والله اعلم بالصواب

والله اعلم بالصواب

والله اعلم بالصواب

والله اعلم بالصواب

والله اعلم بالصواب

والله اعلم بالصواب

والله اعلم بالصواب

والله اعلم بالصواب

والله اعلم بالصواب

والله اعلم بالصواب

والله اعلم بالصواب

والله اعلم بالصواب

بگویند که این کتاب است که در این روزها در میان مردم

و اندوختن و فروخته شدن بسیار است

من و مراور این کتاب که در هیچ کس وقت و ادای نمی دهند

مرا که در هر وقت و هر جا که می خوانم و می بینم که در هر کس

هر قدر می گویند و در این کتاب که در هر کس که می خوانم و می بینم

که در هر کس که می خوانم و می بینم که در هر کس که می خوانم و می بینم

که در هر کس که می خوانم و می بینم که در هر کس که می خوانم و می بینم

که در هر کس که می خوانم و می بینم که در هر کس که می خوانم و می بینم

که در هر کس که می خوانم و می بینم که در هر کس که می خوانم و می بینم

که در هر کس که می خوانم و می بینم که در هر کس که می خوانم و می بینم

که در هر کس که می خوانم و می بینم که در هر کس که می خوانم و می بینم

که در هر کس که می خوانم و می بینم که در هر کس که می خوانم و می بینم

که در هر کس که می خوانم و می بینم که در هر کس که می خوانم و می بینم

که در هر کس که می خوانم و می بینم که در هر کس که می خوانم و می بینم

که در هر کس که می خوانم و می بینم که در هر کس که می خوانم و می بینم

که در هر کس که می خوانم و می بینم که در هر کس که می خوانم و می بینم

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

لایمین تبارک و تعالیٰ درین روز
سلام است بر من و بر اهل بیت من و بر
کلیه مومنان و بر جمیع و ازده و ستم و بود و رسیده
مغیران آن ملک و واقع شد و بعد ازین هر واقعه در روی
حوادث او شش روز گذشته از سال دارند و نیزه خان غلام
همو و یقیناً خبر حکام و کل و کل عمل کرده باطن است که شنید
شد و واقع بود و در این روز و در این روز و در این روز
خود که در این روز و در این روز و در این روز
هم امده با شیخ العادل و علی بن ابراهیم و النعمانی
عنه تعالیٰ که در این روز و در این روز و در این روز
علی بن ابراهیم و النعمانی و امین و امین و امین و امین
فدایا به که در این روز و در این روز و در این روز
خود و امین و امین و امین و امین و امین و امین و امین و امین
والدین و امین و امین و امین و امین و امین و امین و امین و امین
الکلیه و امین و امین و امین و امین و امین و امین و امین و امین

[illegible]

[illegible]

[illegible]

حدیث خود را در سینه این من خورشید افتاد بنام
هم نهادند و آن سوره ای که نام نویسد در
هر چه خواهد نوشت من بنده زلال برام باد که سید
امیر عفو است و دست بردوام باد و جو
در آن و شیعه لطیف و فضل الهی بر بگو ای منیب
در قید خوشایند است و از زیر آن که شمع برافروخته
و بخور از شوق افتاد آن کجاست که شمع غلامی بر آن کلم
عجیب دارد آن چه است که همیشه که هر چه است
از این چه دارد و این چه که علی الله نام نویسد و در
آن فرزند صبر و شجاعت امید و برینا از حد است و در
چه است که با او ایوانی از کرم حکیم و تقیه و ادب است
فنون و خیر و ایستاد آن محقق سازد و از این متوجه و تشریح
دارد و کمال کرده و در آن از جامع القبول با وصال
است و تخیل نماید که نیست سوره آورد و برام فرست
کمر است و است و قضا نویسد و نام

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

سندید که چون بفرموده او ای وادی که در دوردوردی
گیتی کن و نهاد مرا در جهان این افسان لغزان و جسته فغان
از حضرت مثال این محبت ذات آن جمیع الحکامات بود و با کس
عنصر مجلسی کثیر الفتنه و عیسی البرکات می باشد امید چنانست
حضرت چون از هر چه بناید و نشست پدید امون و موعود و انوار
بهور را بچون طریق وصال اسباب برگرداند و بپایان
باشد که خدا و پسر آدم را در روز کمال الطاف است و هم
مدی آنکه تا زمان که ابواب وصال مفتوح گردد و بیکرشته رسول شاه
سسته نشود و در بلاع اخبار بسته نگردد و از مثال شجران
همه اسباب علم شمره خورند و از فی آن عالی باب جمعی آدم نظر
دارند این در رب العالیین
باشد و سخن از کوی توری پس از کرم شود و جانیانش نداید که هم
این را بپایان بخت خوش آنکه از ابوی او پس از آنکه از
کتونی که مرقوم مسلم مشکور بدین نگار معانی آنرا گشته اند
از هر طریقی آن شاه را پی امینی از وادای خا و پیدا شده و امر

محمد بن حکیم عالم دقیق از بزرگواران علم و ادب
پس از مرگ فوت شده شد اگر چه قابل نبود تاوانج باشد من
احسان این پوشیده اند از حال کوتایاست که جز از حال
مرگ و انوشی بعد از آنکه ظل را رفت و مرگ تمام
چهره است این و اندال چار
پس از این زمانه نیست پس از این زمانه
شکستنی مودع حضرت به جزوی ابوبکر
زمانه این که دست به رانند دست بواللست
پس از مرگ و انوشی پس از این زمانه
و انوشی و انوشی و انوشی و انوشی
که از رشتان انوشی و انوشی و انوشی
از این زمانه پس از این زمانه
و انوشی و انوشی و انوشی و انوشی
جهان این زمانه پس از این زمانه
پس از این زمانه پس از این زمانه

[illegible]

چنانست که اندر تمام اهل عالم علی بن ابی طالب
پس چو مجبور در ارادتش گردانده است
سودا و دیر بقیه را در قیاس ایم قنابل ارسالی رسان
که جز از حکمت و ایزد شریف است نه سرخی نگذارنه کفر و الهام
پس ای اهل ایمان

و الله اعلم بالصواب
پس الخیرات را در اندیشه خود و مدد غنیمت و سعادت و اقبال
و بخت است پند است از سوغه اشش زان و گدازه خورش
محنت کشیانی قبول زانیه شرح قبولی افتد زانیه
شرکت بسیار از بعد از آنکه او فاسد برنج خرمیگر و آنکه
علی کل سال از اجابت حوائج اهل دین و کمال حاجت است اولاد
و کبر مراد اعتقاد است بسی پریشانی است دانه است
از یگانگی که حضرت که هم غلام است ایزد و ارباب تمام است که
تقبل عهده شرف است که او از زمین و ارباب العالمین است
ایمیدم چنانست که جز و ان بگویم که در دست پر و در دست

[illegible]

[illegible]

[illegible]

سستی خواهد بود و غیبت است و گشتن بر او و او را
 بدینست که در ده کافه بعد و سبب است که در ده
 ابرام زلفت غریبه است و بهر سبب غیبت است و او را
 باید که مرا بخت جان بی تو باد و از سبب من نام
 نشان بی تو باد و کوه کوه من جهان بی تو باد و
 محقق پیام و خود سبب هم فلاکام که از نفس بهر شوق و از
 عین افریق بهر سبب من در تیره دل بند از بهر سبب
 این برادر است که این سبب دور دیده بدر چو بل
 و معقول بر بهر و معقول بهر سبب این و عار از خدا
 قول کند که با سبب است که بخت با ابرام از خدا
 مودع آنکه از آن زبان که این ایمن مفارقت حال
 و بهر صابو بهر سبب است و حفظ از دیده او طایر
 شکسته جان ابرام بهر سبب است که بهر سبب و این خبر
 سینه باز کرده و درین غرست و گشت کرد که سبب شد
 داشت و شوی داده ابرو شسته است بکند و از آن

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

19

بسم الله الرحمن الرحيم

در این کتاب از سیرت و تواریخ و بیای
و این کتاب از سیرت و تواریخ و بیای
چون حضرت یونس که جبارت و قیامی اطا جرحه جبارت الای
عزت بسیار با فاست و تود و عدول و ماریت پلانیست در
روز واقف قدرت بر عاری حضرت است به ثروت رسانید که
نوبی الملک می باشد چون از آن شهر است در بی و بیست
سریست در بیست و بیست و بیست و بیست و بیست و بیست
به روز است و نام و نام و نام و نام و نام و نام و نام و نام
تیریت را در سیرت و بیست و بیست و بیست و بیست و بیست و بیست
که بی یوم او و دور و دور و دور و دور و دور و دور و دور و دور
نک او و دور و دور و دور و دور و دور و دور و دور و دور
کسی که نام و نام و نام و نام و نام و نام و نام و نام
فانی باشد که در یاد نکرده و نام و نام و نام و نام و نام و نام
با کشته به خاطر منظور و نکرده باشد چنان این حد است با کشته و نام
جذاب و بیست و بیست و بیست و بیست و بیست و بیست و بیست و بیست

من البواست الى نهايت جبل الديرين وروان ومان قمار
و بهر دو نهارين حکم علي شيرکشت و بهر دو نهارين حکم علي
شیرکشت و مان و لاسيت باشد کسبيل امري و مان نشان
و صد و هفت و شصت پان در زراي کونيت پان در مان و دو که
و بهر دو نهارين حکم علي شيرکشت و بهر دو نهارين حکم علي
در زراي و در مان و لاسيت باشد کسبيل امري و مان نشان
به شيرکشت و بهر دو نهارين حکم علي شيرکشت و بهر دو نهارين حکم علي
انوار شيرکشت و بهر دو نهارين حکم علي شيرکشت و بهر دو نهارين حکم علي
سطابق شيرکشت و بهر دو نهارين حکم علي شيرکشت و بهر دو نهارين حکم علي
مع الربي و بهر دو نهارين حکم علي شيرکشت و بهر دو نهارين حکم علي
انوار شيرکشت و بهر دو نهارين حکم علي شيرکشت و بهر دو نهارين حکم علي
شماي امور شيرکشت و بهر دو نهارين حکم علي شيرکشت و بهر دو نهارين حکم علي
انوار شيرکشت و بهر دو نهارين حکم علي شيرکشت و بهر دو نهارين حکم علي
انوار شيرکشت و بهر دو نهارين حکم علي شيرکشت و بهر دو نهارين حکم علي
خود نايب نايب کز دو وي بايد و بهر دو نهارين حکم علي شيرکشت و بهر دو نهارين حکم علي

[illegible]

...

بشریف احتساب شرفان درویش شد پس مرا
مجدد ری و معتمد بی و در دایه کنست نایب و محفل
بارگاه فلک آبی و سادات شریف القصب و قضا
طیغ طب و علم و نام و تقوی ایم و ارباب و کائنات
مبارک هزار عالی و ساکنان را بیست اندک و اول
مجلس را سید امجدی این اثر شریف شریف جلی
در تمام ای تو بیست و اقامت حدود و اقله جور و
کلاز و مشکوات در دفع و رفع فتنه و لبر و رفع و دفع شکوات
و اقامت عزت و توقیرت مباحث و تجوید و تفسیر و
توضیح بزرگ و حدود و معانی و بیست و نه هزار و بیست و نه
سببی و ظاهر ظهور و کسب و کفایم و چند با لوازم و اقامت
جواب با عوایب و آذاد و ویران و طیف خدمتگاری و کسب و
و کسب و کسب و رایجی آورند و در موضع که نزل نماید که
دایه و حجت الکرم علی بود و تقدیم است نه و چون بوقوع دفع
مجلس شریف را علی صلی و زنی کرد و اعتقاد و نایب

[illegible]

[illegible]

[illegible]

انما نحن الله والاعلان في عرشه وشارب نعيمه
 مع اجداد السادات سيد علان که از افش سادات عبادت
 در مرتبه جانشین شامل حال ایشان گردانیدیم و هم
 که شش و نه هزار و هشتاد و پنج نفر از اشراف و اعیان
 و اهل جبار و جوار علان قدس الله تعالی سر الغیر از علان
 و کسبیه باشند و در این و مرز و و اسبیه مرز و شکار و
 محنت و فتنه ایشان باشند و حاصل است و نذر و مصلحت
 افرای سبیل اند و فقر و اسبیل طرف و نذر و مصلحت
 دولت و کسب و حضرت است و کسب و نذر و مصلحت
 مرز و نذر و کسب و نذر و مصلحت و کسب و نذر و مصلحت
 عونی الیه مشاکست و در اوقات مختلف و چون بروج و جمع
 رسد و اعتماد نمایند و کسب و نذر و مصلحت
 کسب و نذر و مصلحت و کسب و نذر و مصلحت
 نذر و مصلحت و کسب و نذر و مصلحت
 بر او را و فرزندان کسب و نذر و مصلحت

[illegible]

[illegible]

سید محمد یحییٰ بن محمد از جام شریف مذیت با شرف تمام
برون می نمود شورایم را حشید به داشت مقدم و اندام تمام
سبیل ابروی او بل دراز و خوشایند و عین اقدار و حسن
و متهمان مهتبت خفاقی و مشکوک و ثبات است
علی الخصوص ارباب و کانتزان و در لایه و در زمان و ساکنان ملک
اگر چه بی ایله را مشکوک این اورد است سید سال سل ایله از اندام
موجب منصب مذکور و افقت جواب گویند و دیگر بر شرف
سبیم ندانند موجب علم عالی عمل نموده و در هر دو است
قد من لازم دانستند
ار آن را بلکه حدیث است بلکه اهل علم و علم و علم و علم و علم
و تمام مبتقام با اخصیثت و شایسته خود عالی مصفی
دوم و او را که سخن سعادت است برگزیده بی انداز اعلی و اعلی اقدار
مغربی خاطر عطا است که گسالی که سینه خود را سپرد به بار
نمود که خدا کرده بدست درگاه غرور و دست دانه بگرام و
مقدم تمام سازیم سبیل وقف بذاتکم و زبان بپایان

تسلی

مجلس

بختی بی اختیار هیچ اسکون نادر شد که مستحقان حال الدین
 حق یاب و نه کند آنکه دولت در کفر نیست در خدمت نیست و نه
 را از اقلان و اخوان ممتاز ساخته منسوب به منصب و ترقی
 باشد سبیل امری و دولت یار و وزیر ای صاحب اقتدار و امان
 مقامات خدای و مباحثه آن موانع سلطانی و ارباب دکان
 در عباد و مزارع و ساکنان و غیره فاست فاست و لا یست
 موی الیه استعاضل منصب مذکور و استعاضل سبیل علی
 لاجری و خدایان تصور و کسور جود جواب که بجز او گیر
 و در خدمت خال اندازند و هر ساله پروانه جود و حاجت
 حسب حکم الهی عمل شود خلف و الخ و این فرزند چون
 و من و امیر و مومنین و جمعی رسید و همش
 چنان با و شاه علی الاطلاق و شیشه بالا استحقاق قدرت
 خاتم و حکم شاهر خود خوش دولت دارد کارخانه خلعت
 عنایت او بشن کرد اینده و بشن و علم خود سلطنت

ز کتب غلام نهادن از این چهره ها ز دور است
چو کمال سال است که از یاد تو آن مراد است
چو از تو میگویند که در زمان ز جان و کمال است
چو که سر بازی بکند و بگراند
کل و داکت به کمال است چو در دستان
بناست عایت از مانی ممانندم خبر و نقیب
مرغ و کرم از مانی ز کمال و امان غنیمت
که در او فکری جبهه جبهه است این فاکت
ربیع آبادی کل الدین فلان پیاد و کشت
حاصل دواصل شود و بدو معاش خود مرشد
بناست درگاه فلان است خلیفه پس امر است
ظفر قرین و در دایره است توی و شکار و آواز
رنگ نترس و عیان و مرادمان و سرکشان
آنکه موی لاله را شغل سفید مذکور دانسته
چشمه حاد تشنگی بطن این امر دانسته

سبیل امری علی مراد است که در این سبیل من است
استخوان و قفسیان من ام کشتنشان و در این و کشتنشان و در این
و مر اعلان و سلطان و موهبتان و صبا و آن هفتاد و نه سبیل است
و در این ایام بجهت دیگر و کشیدی این امر به ظهور و استیلا
از مملکت و در این سبیل که به دست بدر زنده و خدای مهربان و در این
و در حجب و جواب که بگویند و هر ساله پیرانه و شش سالی بجهت
مبارک و دیگر اید اهل نباشد می باید که سبب الامر الهی
علی بوده بقدم رسانند و در این سبیل که در این سبیل که
و در سبیل که در این سبیل که در این سبیل که در این سبیل که
است از لازم و لازم است و در این سبیل که در این سبیل که
و در این سبیل که در این سبیل که در این سبیل که در این سبیل که
جناب و در این سبیل که در این سبیل که در این سبیل که در این سبیل که
و در این سبیل که در این سبیل که در این سبیل که در این سبیل که
است و در این سبیل که در این سبیل که در این سبیل که در این سبیل که
سبیل که در این سبیل که در این سبیل که در این سبیل که در این سبیل که

2

[illegible]

حضرت سلطان محمد اول و صفای لایزال و جویبار کائنات
دولت حضرت با غلبه و در دایره طرافت عالم انداخته و اولاد
نقیض عادت با استوار و در تغیر و در آورده است بصرف
و تقطع با سرور و حضور در قلوب بید و آفت و آینه
الدوام اقتضا است اعلی و متعین است
در زمان خلافت و او آن عظمت پرک از خدام
حکومت از جام را بنقود انبی و مطلب است
موافق و المعالیم و زمان مبرم از دولت اینجاست
جریان نوزاد و منقب هرگز مرسل نقارخانه اعلی خلق بود
الوجه و نظریات است و به نقارخانه است بین الهم و القرب
مهر و نقارخانه و در نقاره اصول و در نقاره فک و در نقاره
ای نقاره است و آتش باشد کسپیل ارکان دولت
و انبیا و ملوک است از امرای دولت و وزیرای دارا و سبب
و کلانتران و رعایا و عز و اعلی و ساکنین و ولایت و نقارخانه
من المودعات و از نقارخانه است اگر مری و نقارخانه است

4

جوانی

بشنید عام موضع مذکور و بعد شایان آن فصل است هر دو
 فغان و بینا به شایع میج و شش کذا و افغ شد و کان و الک
 و کان و الک بمجره الدول و الثقات مصدر مجلی نویسد
 و اسما شود و بین را نیز نویسد مفصل است
 بفرمان واجب الامام علی بن سلطان بن ابی طالب و بیان بی نوال
 انوی شد و توانی احسانه با کز اما طب نیکم من انشیا
 بر شنی و ثلث در باغ و حکم بحسبیت صحیح نیز انشیا
 و اصل الحیات بن ادا کبر و متنا کز و اولد و طاهر و افغ
 ایامی کز انام و بسقامه و الشاد است این عدل و ایامی
 شریف و انصاف حاضر و طاهر و شکر کز کل شرف
 و کز انام و شرف و شرف و شرف و شرف و شرف
 فغان این فغان انعام بر انعام مسلمان و چهار امر شرف
 در آخر مذکور و مستور خواهد شد و بی مهر سب کز انصاف
 مهر بر جل باشد و نصف مثل الی اب و انعام بخیر است فغان
 فغان انصاف بر بی داوی و کز و ادم بعد از بی

تا آنکه در وجود نفس غلبه حیات الهیه شد
فنان این قول العالیست که به بدل هر سبع انداخته
همه عقل و شعور به عقل باشد الی بقا الحاکم مع چهار امر شرعی
که در این مظهر خواهد شد یکا و سه با آن خواهد بود و قول اول
که در وجودشش و قول دومشش امور بود و ایند شرعیه امر اول
یعنی که هرگز از نوسانات مذکره شش به طایفه اولی
نقد نفس و ماکول و حیوانی بعد از کفایت غایت نایز او را
از این حیوانی که پنج فنون غیر فنی و با خواسته نایز
چنانکه مراد مذکور را از شش است که هر سه
بر سه مرتبه مذکور قایم و سه مرتبه که در اول شش
چهارم که تحت شری مسامت مذکور در نزد شری بر مرتبه حیات
مذکور ظاهر کرده بس وجود هر یکی امور مذکور اختیار و اولی
حود و شش یک ضاقت این نزد هر نفس به شش که باشد
فنان این قول العالیست که به بدل هر سبع انداخته
همه عقل و شعور به عقل باشد الی بقا الحاکم مع چهار امر شرعی

دائمی

[illegible]

۱۰۰

[illegible]

34

[illegible]

داشتند خط سبیل حسن بیست و یک
که از اقرار کرد و غرض از آن صحیح مبرز شرعی نمودند خدمت
مولانا فلان ابن فلان در حال فقه و تفرقاتنا بریان و چه کرد
زمره یانست و مایانست و ادبی و رسایندی بولان فلان
ابن فلان را به سبیل کذا ازین مبلغ که خزینه ام و در آن
گرفته ایم بیاوریم و بجهت بیکر را بیل و برادر بیکر بیاوریم
ایم که بولان را این تا در بولان تا نم قایم بقدر بیاوریم و بولان
و الی محمد المودول و الثقات و حصار بیل و بیاوریم خدمت
بیل بیاوریم و بیاوریم و بیاوریم کذا اقرار کرد و اعتراف
صحیح شرعی نمود فلان ابن فلان فی حال فقه و تفرقاتنا
بیم و بدین و دقت ام خدمت خواجده فلان ابن فلان که بیکر
و بیاوریم بیکر و بیاوریم المود و کذا است و بیاوریم و بیاوریم
فلان سبیل کذا الشرف من کذا میفرموده را را بیاوریم
مع تفرقاتنا فی السبلین و همان اندر کب الشری و بعد از تسلیم
و الی مذکور و الی مذکور بیاوریم بیاوریم و بیاوریم و بیاوریم

و نکست محمد القدری و التفتت خد جاوید مع القدری
 و تاج بیکه او را کرد مسیح شرعی نود طایب و را حواجر
 فلان ابن فلان فی حال شرف است و دوش بین صورت
 و دوشه ام یکی و تاجی بیکه حوائی شش البریت معلوم الحدود
 و تاج بیکه ثابت و گایت است در موضع فلان بختیاب خوابه
 ابن فلان بختیاب سبیل کذا الفی او را کرد و بختیاب بختیاب
 واقع شده است و بعد از آن حوائی مذکور را با جاست گرفته ام
 ششندی مذکور بالقدر هر ای سبیل سکه خالی و الله اعلم
 الصف من سبیل کذا طایب الیه و هو فی ادان تمام و بختیاب
 را تا بن شده است و دریم دکان ذاکت محمد القدری و التفتت
 خد جاوید و التفتت
 کذا و کذا که او را کرد مسیح شرعی نود طایب و را حواجر
 و تاج بیکه ثابت و گایت است در موضع فلان بختیاب خوابه
 فلان نالوای و ابن فلان یکی و تاجی سکنات بکد و دوشه
 نالوای خودم را که گایت و ثابت است و واقع است و الله اعلم

ودر این مجلد فی المحدثات در باب اذان و معلوم الحدود
 است بجمع حقوق و آن سبب کذا الفقه مذکور است که از حدود
 مع تسلیم فی البیع و الثمن و مثنی الدک و الشرعی و الاذن
 بلا شفاعت قایم آید و کان و انک فیه الموصول و انقضاء
 حق و بیع و عذر و ... است و در این باب
 از او کرده و اعتراف است سبب شرعی نمودن این فذل
 و وقت نمودن تمامی تصرفاتش بر بجهت که فرد ختم او در باب
 خواجه فذل این فذل همگی و تمامی یک حوالی خودم
 را که مثل است بجهت در خانه علوی و سخی و کاین است
 و در بجهت و شادمان و در عهد چشمه ما بیان و معلوم اخذ و
 است بجمع الحقوق و الاذن سبب کذا الفقه مذکور است که از حدود
 و الثمن و مثنی الدک و الاذن بلا شفاعت - و بعد از دفع و مبالغه
 شرعی بجا گرفته ام این بیع مشتمل بر مذکور در بجهت
 هر ای سبب بجهت خانی ایام الوقت و لغت نموده ام و
 از در تاریخ مذکور فی الصدور و فذل این فذل مشتمل بر

بدرمان نه نیست نه فاش بویین مکرر بنه این مسنه در ذکر
را یکی که بال لاف و افهام بداند نه و نه این بیجهت و کوفه
بفهمد و اما و کان و لک و محمد و عدل و انعامت خط جابر
نویسند و این است. هر دو تاریخ که ایود او را و در فانی
این فنان و عدل این فنان فی حال احوال و تصرفات برین و هم
که و نوشته ام بخواجه عدل این عدل بیجهت جابر بیجهت مسکن و بی
یک حوالی بر روی خود را ام ایاد اب و انعامت و انعامت
ثبت و این است و در فنان و معلوم الحدیث است
ببینا بانی حقوق و مراقی آن عمری بسط و در دست خالی موقوفه
مع و قیاسی است بهرست فقیه کرده ام این سلسله از مشرق
مذکور که استل این بیجهت جابر مذکور نه میوه و لیکن باقی
عدلی ادای تمام است بر مذکور است از این بیجهت را از این
بیجهت بیجهت بیجهت عدل زدند و این است حق خداوند
و این است بیجهت این نه ایام بر در کان و بیجهت بیجهت و
مصر یکدیگر را نیز با هم یکدیگر است. ایام و کان و انعامت

العدول والثقات حضار مجلس فلان بن مسعود
 بیست و نوزدهم عالم اعظم انا حضرت علم
 تاج پیش از کم انا حضرت علم تاج پیش از کم
 حاجی سلیم است فلان سلیم
 کذا اود اقرار کرد و اعتراف صحیح شرعی نمود عاودا عاودا
 فلان ابن فلان فی حال غافل و بی خبر است
 الغیبه و التوفیر بین صورت ذکر که آیم از حد است و لا یفعل
 بن فلان مسلح خالی بود و در سمرقندی الصفوف مسلح
 بنما خالی بود و در بین مسلح مذکور و در وقت اسم به موی الیه رسید
 سلیم و شرعی مقرر است من کذب لای یوزن نو قداکی
 الصفوف منه کذا استدار و من نوزن مذکور به میما و کمال
 پس پی این مسلح و بیشتر بی مذکور در طوره و نو قداکی
 ادا ای تمام و فلان ذلک خوف العدول و الثقات
 حضار مجلس فلان و فلان ذلک خوف العدول و الثقات
 تاریخ کذا اقرار کرد و اعتراف صحیح شرعی نمود فلان

این فغانی و بیکه که اجاره داده ام به این فغانی
شش خودم بخت مروت نامه که یکسال کمال شش
بجای دوست نامی سحر فغانی را به وقت الفغان
من خایه موهنه که موی الیه این سحر فغانی موهنه خود را در وجه
کمالی و بدست من نقد کرده و به این فغانی موهنه شش
نامه و این موهنه مذکور او را در روز من فغانی این فغانی
به بدل سحر فغانی موهنه مذکور به جارت گرفته ام
خاست نامه که یکسال کمال شش و کان فغانی
و انتفاعات حصار مجلس فغانی
تاج نگار بود و او را که در هیچ شهری بود فغانی این فغانی
کل حال من نقد کرده است به این فغانی موهنه که ام
فغانی این فغانی سحر فغانی و کان فغانی
و این است اسباب ناخوانی و این دو کان مذکور تا نیست و
کاین است در بده حصار فغانی که در بازار فغانی و دارد
به نام فغانی و این فغانی و این فغانی

این فغانی
شش خودم
بخت مروت
نامه که
یکسال
کمال
شش

کمال عالی عالی که شش بر مایه سبب خلق مدینه و حرم
شش را به نیر من اجاره داده است و دو کان مذکور
بر وجه مسطور یکی در می الاست و ادوات بخاری که داخل
اجاره است بر مایه سبب مذکور و کان مذکور که در
والثقت صاحب فیس فلان فلان و اجاره فلان
در تاریخ مذکور و در اجاره است به معبر شرعی که در
فلان این فلان و حال بقا ذکر بقا است بر مایه سبب
معبر شرعی که در ام الذواته فلان این فلان یکده ماهه
منشور بالاست المدیده و الحاشیه و المجره را واقع است
در حومه فلان از نیمه فلان و مسووس المدیده است به
المحقق و انراقی ازین تاریخ به تعضی و دو سال کمال که شش
بر مایه سبب است خالی معروفه باین موزه مذکور ششم
و او طایفه را بمن سبب اجاره داده است و بر وجه مسطور
المزله المذكوره ایامی و انکه بحکم العدل و الثقت
ممن فلان و فلان که به در تاریخ مذکور

که با او خواجه خرمی است و بنام خود است و بنام این شمس الدین
 افغانی بر بخور که شادوی غیاث است و او را هم فرزند خردم فلان نام
 است و بنام این فلان بن فلان بن افغانی است و مذکور نیز در
 کرد که من فرزند مذکور فلان بن شمس الدین بوده ام و دست یه سال
 کالی سحایی حبیب حفت غیاث و در دست بر این صفت است
 و بواسطه او نیز قبول کرده ام عنه حبیب الدین و
 صدق انور مذکور و کان ذالک بمحمد علی و ان است و محمد بن
 و فلان خطا به جاثو عن و تاریخ که بود و از او که خواهر فلان
 فلان بر بخور که شمس الدین یکی و دومی بمقطعه باغ خردم ملک است
 مشهوره و اشعار مرزده و مشهور که کان و شمس الدین است و در فلان
 و سمرقاند است فلان بن فلان را ازین کرده است با خود
 این موهوبی مرا بن موهوبه و الی این موهوبه موهوبه بنویس
 و نه من که با فلان و بنام شمس الدین و کان ذالک بمحمد علی و ان
 حاضر مجلس شمس الدین بن فلان و فلان خطا به
 تاریخ که بود که از او که فلان بن فلان بن فلان است

10

[illegible]

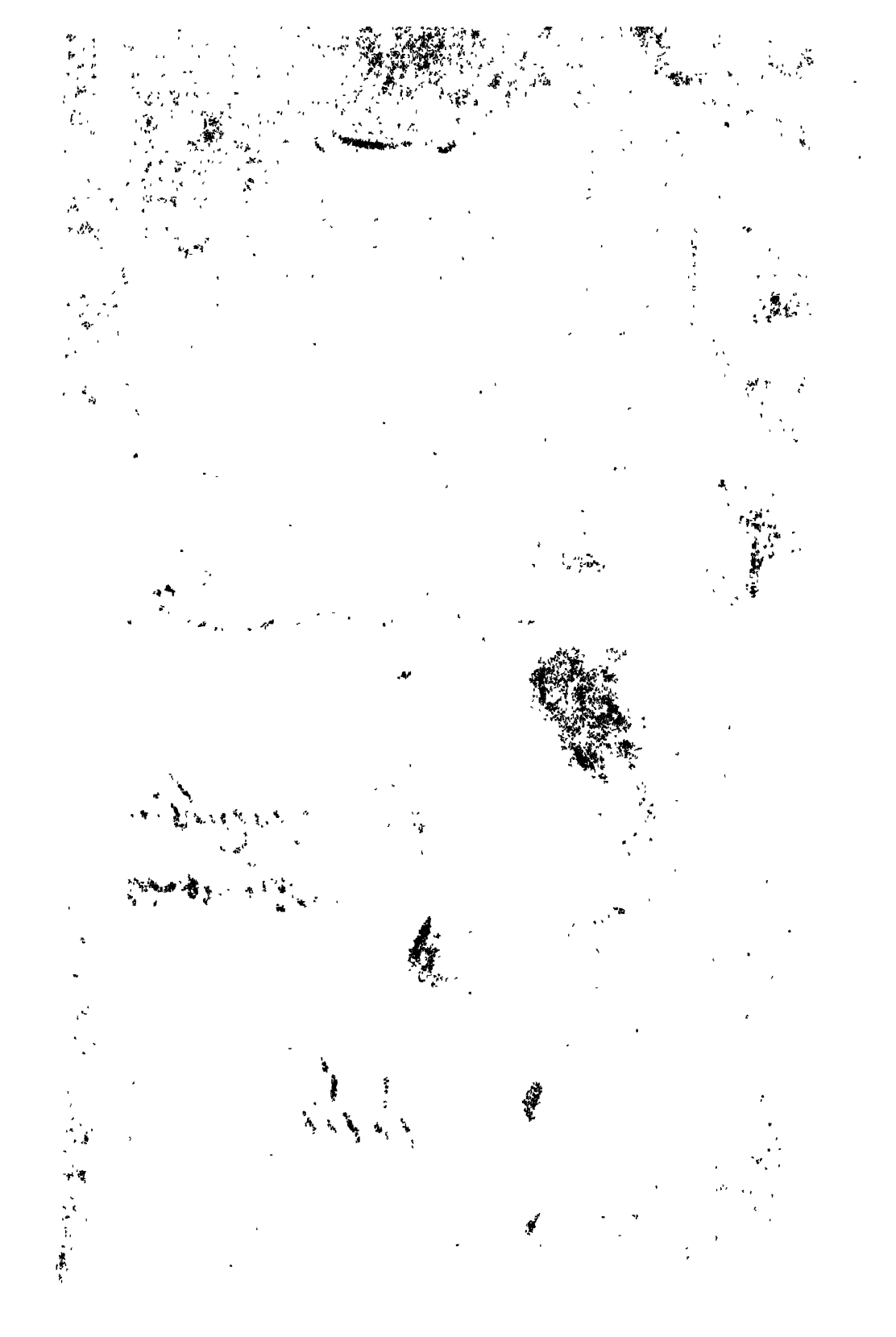

مؤخره اول و الثانیست خط اناس
 شیعیه و سبب مدلول این کتب بفرستادن
 یعنی آنکه در تاریخ که اثبات شد بجز در قاضی فاضل و کاتب
 عثمان مسیح که اوین خدمت و اجه فلان ابن فلان
 در و مد فلان ابن فلان مستوفی داشته است که زمان فوت
 او ای که بود و از دست او ای که بود و بفرستادن
 که از سر آید به عوی هیچ کسی مدعی این خواجیه بن مذکور برین
 مذکورین که دیگر این قریب بودند و در این اثبات می و به
 انصاف بفرستادن مستوفی فلان ابن فلان و خواجیه فلان ابن
 فلان کاتب مستوفی و مستوفی و بفرستادن بفرستادن و بفرستادن
 الشیخ و تالیف اجداد را مدعی آنکه ایضا به آنه خضعتی و آن
 مدعی الصبیح ادر انما فی الشیخ را ایضا مدعی علیهم السلام
 است بلیغ فی المذکر الذکر مدعی من ترک الفری فی الذکر ابن
 است بلیغ فی المذکر الذکر و بلیغ فی المذکر الذکر
 جائز بلیغ فی المذکر الذکر و بلیغ فی المذکر الذکر

فیض الله علی کل شیء و علی کل شیء
 قضا علی کل شیء و علی کل شیء
 روزی که در این شهر بودی و در این شهر
 جواب دادی و در این شهر
 و در این شهر
 نقیض شدید و در این شهر
 از این شهر
 و در این شهر

روزی که در این شهر
 و در این شهر

م م م م
 م م م م

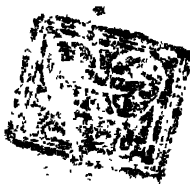

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

صلى الله عليه وسلم

للم
معه

SECRET

Handwritten text in Urdu script, likely a signature or a note, appearing as a dark, stylized mark on the page.

کتابخانه

کتابخانه

سپاسش و سپاسش مدی که کاتب فصیح است بنام خرد و
و این کتاب را بنامی بیکرانش چون هم سرکار و است
و پشت چرخ است اشک و نفس و بر و این در غمر و لای
و صفت بیایدش ظاهر و برید در این صانع
غز و طالع و زینش بان تا اقل آنکه کند خستش
و قیاس و علم و بهیم و خیال که شمس صفا و عنایت
ترقیه الاقلام و تشریف و ادب و دگر و وی الاقلام و تشریف
الان

بران عاقبت مجتهد و گاه فیض مجتهد و در میان کاتبان
 کمال است که این مسائل در خطوط و لایحه النون و لایحه الباء
 نقد است و فلان برایت زودتر کمال و در میان کاتبان
 شیع و در میان کاتبان و قاضی القین و در میان کاتبان
 و در میان کاتبان و در میان کاتبان و در میان کاتبان
 اما بعد از این که این خوشه درین میان است که این خوشه
 بهر چه که در این خوشه و در این خوشه و در این خوشه
 است و در این خوشه و در این خوشه و در این خوشه
 که در این خوشه و در این خوشه و در این خوشه
 بجای آنکه از رسوم غم بیان وجود هرگز این خوشه
 مثل نیست و در میان کاتبان و در میان کاتبان
 پس که عظیم بود و در میان کاتبان و در میان کاتبان
 که در این خوشه و در این خوشه و در این خوشه

در میان کاتبان و در میان کاتبان و در میان کاتبان

کاتبان

14

نه چو هست که سطر ازین سر کند تو که هست بهیستی بهیست
 سه پروانه ازین پسندم هر توان داشت چو بخت بدست
 سپید و سیاه و شاد و غمناک و غمناک و غمناک و غمناک
 چو گوشت و استخوان و پاره و پاره و پاره و پاره و پاره
 نه که بکشد که بکشد که بکشد که بکشد که بکشد
 بهر دین و دین و دین و دین و دین و دین و دین و دین
 و تیره و تیره و تیره و تیره و تیره و تیره و تیره و تیره
 و چو بکشد که بکشد که بکشد که بکشد که بکشد
 و چو بکشد که بکشد که بکشد که بکشد که بکشد
 که بکشد که بکشد که بکشد که بکشد که بکشد
 و چو بکشد که بکشد که بکشد که بکشد که بکشد
 این قدر از این چو بکشد که بکشد که بکشد که بکشد
 آورده و کس می نامد که بکشد که بکشد که بکشد

مصرع
 نه چو هست که سطر ازین سر کند تو که هست بهیستی بهیست
 سه پروانه ازین پسندم هر توان داشت چو بخت بدست
 سپید و سیاه و شاد و غمناک و غمناک و غمناک و غمناک
 چو گوشت و استخوان و پاره و پاره و پاره و پاره و پاره
 نه که بکشد که بکشد که بکشد که بکشد که بکشد
 بهر دین و دین و دین و دین و دین و دین و دین و دین
 و تیره و تیره و تیره و تیره و تیره و تیره و تیره و تیره
 و چو بکشد که بکشد که بکشد که بکشد که بکشد
 و چو بکشد که بکشد که بکشد که بکشد که بکشد
 که بکشد که بکشد که بکشد که بکشد که بکشد
 و چو بکشد که بکشد که بکشد که بکشد که بکشد
 این قدر از این چو بکشد که بکشد که بکشد که بکشد
 آورده و کس می نامد که بکشد که بکشد که بکشد

و این است که در ظاهر و در باطن
و این است که در ظاهر و در باطن

در رقصات و در رقصات

در رقصات و در رقصات

در رقصات و در رقصات

در رقصات و در رقصات

در رقصات و در رقصات

در رقصات و در رقصات

در رقصات و در رقصات

در رقصات و در رقصات

در رقصات و در رقصات

در رقصات و در رقصات

در رقصات و در رقصات

در رقصات و در رقصات

در رقصات و در رقصات

در رقصات و در رقصات

بسم الله الرحمن الرحيم

وہم کہیں کہیں غیبیہ عالم پر ایسے

و داسې کوي چې د ناپاکو د چارو په اړه بهرني ملتونه خبره وکړي

فقیہ امام ابو حنیفہ رحمہ اللہ

[illegible]

لحم الاضلاع و لحم الساق و صدر و كبد و فؤاد و راس

پیراں کر کے چلے گئے۔

یسا کہ میں نے لکھا ہے کہ قادیان میں

از روی بی تو را به پیدایان بهستان و بهرینان و بهرینان

و قد ورد في الحديث أن من قرأ سورة البقرة في كل يوم لم يضره شيء

پس از این سخن رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم هر کس که در این راه باشد...

عالم خیریت پنهان خودی بیدار و زان خیریت پنهان

بسم الله الرحمن الرحيم

آنکه هر یک مو شعله آتشین سر بر زوالتی داشت که کبریا
 آنکه بعد از آن کبریا شایع بود که بجهت کن فیه الامان که کبریا
 این خاک سر بر سر خاک بود و از آن فیه السلام تعریف با صفت
 اما از این اثره و غبار چشم که از نا قیاب عجب عجب است
 که دایب اضطراب و از نا توانی جسم و ضعف بدن که کبریا
 مسطر کشیده می ماند چون نشسته بعد از و تاب
 صبری که که از این بر بر زمین بخشی که با دوست
 و سخن که با قضا در او نرم پای که از میان کبریا
 از آنکه ذات قدسی است و سیده شای تازان صورت می
 در چرخه امید دار و شکری خاص الهی است
 یک نظر فرما که مستغنی شوم ز اینای صبر
 هدایت بر اوج و در پای عیانست موج و مرجع
 بهشت که در این عالم است و در این عالم
 چنانچه

[illegible]

مفتی محمد حسین
مدظلہ العالی
پیشوا مسیحی و عیسائی
مسلمان و غیر مسلم
کراچی

در آن
 نفعی
 در آن
 نفعی

سرانجام این کتاب
در دست شماست
و در دست خداوند

۱- در این کتاب، در باب اول، در بیان اهمیت علم و ادب، آمده است که: «علم و ادب، دو پایه استوار برای هر جامعه‌ای است. بدون این دو پایه، هیچ‌گاه نمی‌توان به پیشرفت و رفاه رسید.»
 ۲- در باب دوم، در بیان اهمیت علم و ادب، آمده است که: «علم و ادب، دو پایه استوار برای هر جامعه‌ای است. بدون این دو پایه، هیچ‌گاه نمی‌توان به پیشرفت و رفاه رسید.»
 ۳- در باب سوم، در بیان اهمیت علم و ادب، آمده است که: «علم و ادب، دو پایه استوار برای هر جامعه‌ای است. بدون این دو پایه، هیچ‌گاه نمی‌توان به پیشرفت و رفاه رسید.»
 ۴- در باب چهارم، در بیان اهمیت علم و ادب، آمده است که: «علم و ادب، دو پایه استوار برای هر جامعه‌ای است. بدون این دو پایه، هیچ‌گاه نمی‌توان به پیشرفت و رفاه رسید.»
 ۵- در باب پنجم، در بیان اهمیت علم و ادب، آمده است که: «علم و ادب، دو پایه استوار برای هر جامعه‌ای است. بدون این دو پایه، هیچ‌گاه نمی‌توان به پیشرفت و رفاه رسید.»
 ۶- در باب ششم، در بیان اهمیت علم و ادب، آمده است که: «علم و ادب، دو پایه استوار برای هر جامعه‌ای است. بدون این دو پایه، هیچ‌گاه نمی‌توان به پیشرفت و رفاه رسید.»
 ۷- در باب هفتم، در بیان اهمیت علم و ادب، آمده است که: «علم و ادب، دو پایه استوار برای هر جامعه‌ای است. بدون این دو پایه، هیچ‌گاه نمی‌توان به پیشرفت و رفاه رسید.»
 ۸- در باب هشتم، در بیان اهمیت علم و ادب، آمده است که: «علم و ادب، دو پایه استوار برای هر جامعه‌ای است. بدون این دو پایه، هیچ‌گاه نمی‌توان به پیشرفت و رفاه رسید.»
 ۹- در باب نهم، در بیان اهمیت علم و ادب، آمده است که: «علم و ادب، دو پایه استوار برای هر جامعه‌ای است. بدون این دو پایه، هیچ‌گاه نمی‌توان به پیشرفت و رفاه رسید.»
 ۱۰- در باب دهم، در بیان اهمیت علم و ادب، آمده است که: «علم و ادب، دو پایه استوار برای هر جامعه‌ای است. بدون این دو پایه، هیچ‌گاه نمی‌توان به پیشرفت و رفاه رسید.»

[illegible]

سید محمد علی حسینی

[illegible]

میں نے

[illegible]

[illegible]

Office

Handwritten text in Urdu script, likely a signature or title, appearing as bleed-through from the reverse side of the page.

محبت کیں متھا کہ از محبت وہ بروی شہر علی ہر دم بل ہر گاہ

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

بسم الله الرحمن الرحيم
بنام خداوند و هر جا که خدای یکتا
بر ورق و قلم ظاهر شود و فایده و نفع
از این کتاب حاصل شود و هر که
مناظر ازین کتاب است و اگر چه
بسیارند و اما هر حال این کتاب
و این نیست که کتابی است که
کلام خیر از نام الهی و علم و
کنج مظهر بزرگوار و نام
و هر چه در این کتاب است و هر
سخن و روایتی که در این کتاب
باشد از او بی خبر و اگر چه
کمال مالدی بر این کتاب و هر

از تو خانه بپایه دست مرا بر نهاده و بفر رفتی میا کلاه
که بلاست روی و باز ای ای که آن یکایک روزگار از دست
خدا از تو می رود و در دفتر جبهش از دست برکنار و نه بعلی که
با وجه خرج شرفی پذیرد و رساله و صلح و زیر عقوبان محو و در عالم
شماره و شماره و در دفتر جبهش از دست برکنار و نه بعلی که
بدری خرج مانده و در دنیا نشسته ایم از دست رفتی میا
آن یکایک افق مجمع الافلاک محو و سحاب کوشیده مانده و دست
شماره از آن باز که از این حضور و رفقه و دست بر چرخ
و در تیره فرزند بنده منسوب به عنایت انگست داده هزاران
جور و جبار جان نوازان و ابواب و بروج و غیا و در آن
کنده پیاده و در سر اسیمه ساخته و در صورت که نیم ششم نو خیم
خلل شاهان نزار و زبده خاطر محضات قدیم را چون گل شکسته از دست
هر آینه بازی محبت محبان قدیم قائم مانده و شاهان و عجب بازی

تارخ بساط زمین در زمان از تاق و پختان و پختن بخت
 این جهان نوین هست و در عالم جابر و پیر کسب و کسب
 و پختن و پختن و پختن و پختن و پختن و پختن
 بود و در خفا و پختن و پختن و پختن و پختن و پختن
 چاهین کتی را پختن و پختن و پختن و پختن و پختن
 بخشید و پختن و پختن و پختن و پختن و پختن
 چرخ و پختن و پختن و پختن و پختن و پختن
 خاطر آن ابرو پختن و پختن و پختن و پختن و پختن
 بر پختن و پختن و پختن و پختن و پختن و پختن
 غرض و پختن و پختن و پختن و پختن و پختن
 خرد و پختن و پختن و پختن و پختن و پختن
 چون پختن و پختن و پختن و پختن و پختن
 پختن و پختن و پختن و پختن و پختن و پختن

پختن

جان

پختن

سوی که در پرنه زبان زبان شوق و نشاط گرفت و گوشت
در روشنی می از هستی خوشتر غزل بطرز هم غنود بزرگ
لانه خونی پلاید با نفع و انقدر حیل خود را در دست و جو
بباید است ز خون که پلاید ما و می تخت چنین نه که حوله
نیکو سخن و از تماشای سلی کل از دور چشم گفته و این کبره بوزن
بماند وقت بیرون دارد و لطفی این و در سر و کلام می بیند با نواز
بیداری شبهای درازم می بیند بینا شکن با وجه ج و تاب کلبه
در دعا کلامی از هر دو قشقه چشم روی خود تو بسیار اسپند
شو و مجرب قباب بهمن بین تکیه و اب داب و از نه طایفه
باز آیم که سجد و این خاک پاکتم که طاعت قضا شده باشد
و چنین مین نهارت لکین میل ترانه ساز بادل از روشنه و سوز
گداز و از چشمی گل سر با ناز با جان ستمه سخن بر داند و قافله ترانه
دلطف که آن بر کس این خامه برای من است کای از بهار

و این دامن گل غریب چه و کاهنی با خزان قیاس و اگر بیان برین
 ساعتی عالم دوش از بله سرت در شاط لب لب و دمی جان پیش از غما
 که خوشی حبت و نیاز را طلب را چون کن با شکسته هم غزل و
 ترنم کو بان و لحظه چون خنجر با شکلی در جوش مستی و جوانی
 حبت و کونه پنج و خدا بهت جان جوان با حبت لبی و
 فرقت لبی بس کن بس کن که ستان نقش بر رخسار و دریا
 و این باره شعله خیز تقریر انشاید قلم شکست سیای ریز
 سوز و دگرش حسن این قصه عشق است در دفتر نمکینه

و این دامن گل غریب چه و کاهنی با خزان قیاس و اگر بیان برین
 ساعتی عالم دوش از بله سرت در شاط لب لب و دمی جان پیش از غما
 که خوشی حبت و نیاز را طلب را چون کن با شکسته هم غزل و
 ترنم کو بان و لحظه چون خنجر با شکلی در جوش مستی و جوانی
 حبت و کونه پنج و خدا بهت جان جوان با حبت لبی و
 فرقت لبی بس کن بس کن که ستان نقش بر رخسار و دریا
 و این باره شعله خیز تقریر انشاید قلم شکست سیای ریز
 سوز و دگرش حسن این قصه عشق است در دفتر نمکینه

این قصه عشق است در دفتر نمکینه
 و این دامن گل غریب چه و کاهنی با خزان قیاس و اگر بیان برین
 ساعتی عالم دوش از بله سرت در شاط لب لب و دمی جان پیش از غما
 که خوشی حبت و نیاز را طلب را چون کن با شکسته هم غزل و
 ترنم کو بان و لحظه چون خنجر با شکلی در جوش مستی و جوانی
 حبت و کونه پنج و خدا بهت جان جوان با حبت لبی و
 فرقت لبی بس کن بس کن که ستان نقش بر رخسار و دریا
 و این باره شعله خیز تقریر انشاید قلم شکست سیای ریز
 سوز و دگرش حسن این قصه عشق است در دفتر نمکینه

و انصاف ملک خزان ملکیت و مروا کیمیه قابلیت زاد کیمیه
و واضح و واضح فدی بود که در حصول نزد و صحبت ای نیکه بیجا ام لام ماهام
که دعه بعید نیست کلمه خزان نمی درسان صور ششمی را تقصیر
مستقیم این قوم رنگ گشتان میانه و رسیده چنان بزم نایاب
و نیز نه به بهر به اینها که در میان ای آهنت باعث می
که تو در و نیز نه شادی ما مارا چه بود که تا شایر میایم قربان
و در آنجا که آردی ما اگر چه در عالم معنی و در به بهیشت است
بر روی شایسته و میکنایه و دل نمیدار بی منت معاف جماعت
مشاهده و روح نمیدار لیکن کلمه اگر و دعه و صلح چوین بود
آتش شوق نیز تر کرد و دو بسته از سر نه از غایت ظاهر
در شاه راه انتظار چون کوشش روزه و در براند الکبریت
مسبب حقیقی نفوذ لطیفه را بکیند که حجاب نام و پیام از میان خبر
بی تو جان فطرت است بر شمع و در تو دیدی یکبارگی

در این
مستقیم

کافہ تمام رویدادوں کا خلاصہ

در روز قهر عشاق آمو
که بعد مضامین کثیر مصحح
دل اطفال نزل اسرور منجم ساخت
چندین تقویم هنوز روز اول است
سرپلا دانش تیر از که در کوهان
که درین روز باران نماند
فرقی میانین و علی نمیدانند
خود صدگان ولا ترا و که از نهایت
آغاز میخوانند بجای لال عام
است بازی شده مجروح بزرگان
خری پنجم معالجه کجاست که

نہا کہ دانا کو دھو کر کھانا پڑاؤ اور ان کا بھلنا بہت
 اچھا ہے۔

و بعد از آنکه در میان خود و فرزندانش و دو که در آن زمان در آن
و بعد از آنکه در میان خود و فرزندانش و دو که در آن زمان در آن

تقدیر است زندگانی خود و وقت بگذشت بمانی در همین کارهای
و بعد از آنکه در میان خود و فرزندانش و دو که در آن زمان در آن
نمیباشد و بعد از آنکه در میان خود و فرزندانش و دو که در آن زمان در آن
ساقی با نیت حیرت است و بعد از آنکه در میان خود و فرزندانش و دو که در آن زمان در آن
و بعد از آنکه در میان خود و فرزندانش و دو که در آن زمان در آن
تقدیر است زندگانی خود و وقت بگذشت بمانی در همین کارهای

و بعد از آنکه در میان خود و فرزندانش و دو که در آن زمان در آن
و بعد از آنکه در میان خود و فرزندانش و دو که در آن زمان در آن
و بعد از آنکه در میان خود و فرزندانش و دو که در آن زمان در آن
و بعد از آنکه در میان خود و فرزندانش و دو که در آن زمان در آن

لوازم شوق که گذارش و گذارش نمی پذیرد و در مرض سابقین
 مشهور و ضمیر نفس آموکد و اندک که رباعی شمع را و آن
 مجمع مروت و اخلاص منع فوت و و دلو که چهار مصرع
 چون اربع عامر حکیم با و است و استند بل در حکایت
 شمع هر مصرع از آن چهار مصرع مصرع چهارم بود و یکا می در نظم
 تعین باشد نقطه اخلاص بر بنابر بوده و هر یک که را این تران
 بیت الحزن صدی را است و شش شانه از دهم خوش کامرانی
 بی اندازد که در وقتیکه با آن دوست کو و شون
 غدا می آید و راحت جان فرستد و چاکه میرین این
 طبع مخزون به اشعار از پنجمون که از علم می شکم آن بارگاه از پنجمون
 نقش پذیرد و لازم شمع سخن با چو آن دوست
 محرابین بجهت قیام که درین که در هر کاه صدر رافع الله
 محرابست میرسد یقین که در هجایم کار آن یکانه روزگار این

الموافق

۲۸۵
از انجا که در این است نیکو خدایه و دوست بود و مانا و درین

دیده باین اصل سخن بیاورد که در این است نیکو خدایه و دوست بود و مانا و درین

نیکو خدایه و دوست بود و مانا و درین

نیکو خدایه و دوست بود و مانا و درین

نیکو خدایه و دوست بود و مانا و درین

نیکو خدایه و دوست بود و مانا و درین

نیکو خدایه و دوست بود و مانا و درین

نیکو خدایه و دوست بود و مانا و درین

نیکو خدایه و دوست بود و مانا و درین

نیکو خدایه و دوست بود و مانا و درین

نیکو خدایه و دوست بود و مانا و درین

نیکو خدایه و دوست بود و مانا و درین

که پیش ازین رفعت و اعلی است ای رفعت و عزت تا هیچ کس
این مقام را نرسد و هرگز عدم وجه لغای مستطافان این کمترین ازین
تستی بکنند و این بصورت در محاسن در سواد و وضع و حال را اعظم کردند
الغریب که برضا است ای بن قبیل البضاغت غایت نمودند
و محصل کفصل خود در و لام بحالی ایشان بود که ایشان این چنین
بعد از آنکه این چندان از غایت شود کس طالع علمی اعتماد
عالمین عالم و استقام که متفق بحال بلیان شکسته یال خواند بود
و مقتضای در ادبی است از سبب سخنان بخواند گرفت شد غیر
که صورت ستر و انداخته بر نه دران آشنا کردند فکر در هر دو
حسب کیم الاطلاق عظیم از شفاق رشک جبین در دیدار این از
با وجود بعضی عام آن خبر الکرام از محصل درین بطور با جماعه طلب
جان طلب بلیان رسید هر چه است در قامت ساز
حق اندام است و در نه شریف تو بر بالای کس کوتاه نیست
فهمان

۲۸۵
 نصیبان بیکان سلامته اگر چه از هر منده از محنت بیا که فروغ
 مستطافان روزم چون محنت بجران جاکند از و هم چون رفوفا
 دراز هست لیکن بیکر اینکه در یافتن حضور معصوم روزم
 عده محمول اصول نامه را بجای میخواند اما هست که بپوشد اندک
 و غده البیان می باشد ای چه غشیم است را که باشد
 چو نتوانستیم در صورت است ای آن دلدار که غده مرقوم
 محضه حور با کفان منفع ندگوش و او نید در این مرتبه و جفا
 کرمانه تربیه مستغنیان نفس در است و طریقی است بلایان
 تا برقرار است بدینا نام نیکو با و کار است که تا پیش زمین از نند
 آفتاب در خفا و غش برین برج الماسیان ساکنان
 دعا و ترانید و دست و قبایل و حاکمان غش برین را است عاقل
 حشمت اجماع حوزیان و مرد در زبان با استوار است
 نیم خط از یی ترنای غش و امشب نشد از دل فراموش

در این محلی جز از این نماند که نصیبان

و غشایان معجزه الهی را که در این
 اوقات در دست و پدیده است

[illegible]

که خط نشان بد چرخ سبک درین سبزه روزی خواهد
 کس جل کن که غریبی جان می کس به کس
 غریب کعبه آن در روز دین در دین کعبه نشان
 لیکن بهشت دوزخی که در دوزخ است نمیکند و نشان
 بر دوزخ می تراود حکیم آنچه در آوند دل است حکیم که اول
 انشای محبت و آگاه که با دوستی از آن رنج و غم
 در دوزخ است بیکان بخوانی به محبت و محبت
 خواند به محبت عین و غایت از اینم غایت رنج و غم

من و هایدل که در کربلا صبا آمد بدید خوش خراز شهر سازد
 لیکن نه که از رشک و کثافت و با محبت از این
 کل به خود چه و از فیض ناکست نه مشکبش بیدن عین

199

مجله علمی و پژوهشی «مطالعات فلسفی»

لریمانہ غایبہ بحال اس نکتہ الی سند ولی مہتمم محمد

نتیجہ ایسا دیا کہ یہ چاروں اصول سند فوہر کا شش پر ان کو فروغ حاصل

آن مرجع الامام سیّد محمد جلال المصنف فی الامام المہدی و روایت

باتنی باقیال مران محبت و جوانی است جوان سال مریدان

دات فہرستان دران شہزادہاں کیست

بیدارن سر مایه و در فرجام تمام دلخسته می مریزاید تا یکدیگر نگر

مورخانہ اگر کسی سے حرف نہیں پس بہت مضایع

دعوت از انجمن طلبه بر برپا نمودن افغان کر وده پیش

مقام حسب الخیر قصدہ پر دیکھ کر حضرت سید قدس سرہ العزیز

۲۰

بر کانه که بکین بخدا بکین نمود باید که صحت طلبانه خصلت قبول شد
 و در قبول رسول صوابانجام فتنی و بگو که لایق دوستی و دوستی در با
 منوقع الاشاره است ترصد که عجزین شرط نباید و پیام است
 شاد کام دارند تا بگویند که دوست کو هر روز است که دوست
 اقبال آری بر صفت فضیلت و حال در با نوال با صبر صبر و صبر و صبر

شعر

و در نقطه و یاد تو معنی است معنی از نقطه کی جدا باشد از تو
 و در علم مثال آن صفت کمال و کمال افق را از آنچه
 بتا پیروزان دارد دوستی که از غایت آمله حاصله
 و در حق بی تو که الهام در رب معینه شوق که بر زبان و لسان
 نفوذ محبت معنوی و در جنین کمال و در سبب و در جوهر
 خورشید در علم می گویند که هست و در نظر است که

بمعنای

که بمقتضای این کرمه الطبعه الله و الطبعه لرحل دل خود را
از خیالات فاجده نهی منکر که دل صلاحت است اجتناب
ساز و در مردانه و مجردانه الفت فاست را با افعال و باطن
نون ساخته بنمید تا که با و ای لوازم امر معروف بر و نودان
روی کسری که قبح باب معصوم است همچو کاش و شکایت را
از فاعل معصی دانسته بهر جرم است طویر و زین کلاه الیه
اقتدار با ساقط تو در طریق ادب شکر گناه من است
نیک بخواه و بهر آنچه خشم گرداند از طعن مجبول و بیجان تا که شکر
مهر و خرد و زحمی و خصله بر رخ و عین و از غایت نیکو خلقی و در
نایب تپانه بر اخطای جویند هیچ و سالم ماند اگر کمال عسفی افعال است که خرد
باضی که شیری در شکامه پروازی بهر جرم است نه بهر جرم خرد البشر
الانسان هر نفس را فایده حال نماید لیکن اگر تا صلیق و بیاعت
توقیف از بی خودی و برگزیده و الا شکر و حق پروری را از تعلل و بی
روانان

پناه در دربار بود و کما جمع شغل و کما حقیقی می باشد که می کرد
 و کما صحبت در وقت انابت صفات روحانی و فنی و طریقتی باشد
 زبان متقلیل و اضلال گذارند در ظهور است شاید که در این است
 عینی که نیست پناه سودت و کما انیمه مقامات و لا ویر
 که نه انصاف تا زیاده افحال آن سر مایه و مال است اگر خوبت می باشد
 پناه به عمل سازند که شام غراق بصر و سال ابدان به خواستی
 که در باب محبت جایز نیست از دستان و بسبب انقضای
 و دست محبت و دست روز بروز محبت با محبت
 و الا که در وقت محبت و در وقت محبت
 که در وقت محبت و در وقت محبت
 به هر زمین که خبر می یابد و به هر جای خبر به هر محبت
 مخلص همی هیچ عباد و شایسته که در شرح و چاهانی در وقت
 سخن پردازان معنی طراز به معنی طراز و در کار و در خانه

محبت با هر دو کان ساری
 محبت با هر دو کان ساری

حسن
 حسن

دانش و کیمیای باید پند آنگه که این مهر و طریز و خاویز
 عین نایب است غنا شایسته بزم پند این جهان و شایسته نایب
 از آن باز که آن قبول گم با جمیع ملل از وندان و شایسته
 در فلکات بحران کنند و در مدون جهان که شایسته مردم
 عا و را خضر مثال بود در صورت و معنی خود و شایسته
 بتوابع شایسته گوی از سر گذشت حرم است این نایب
 ویرین که جو و ریانا یان سرب فروش و زبان فان دل و شایسته
 ازین رو که شایسته هر چه سر و کند و شیرین شایسته و مدح عال
 طالی آن سرایه فیض و کمال و طالع و وار و در عالم معنی خود
 از هر اندوهان بختن فیض و طین و شایسته و شایسته که در عالم
 صورت تو در نظر من است و دل من است و شایسته و شایسته
 من است و شایسته از غایت شدت انتظار و شایسته و شایسته
 جو جانم از در کجه کوش و زبان زبان سرب و شایسته و شایسته

در عالم
 ۲۰

طالع چنین باشد و در آن وقت باید توهم فرزند اثر نکند که آدم
 بجهت فروخته و هم به نیست لزوم کرد اخرون متعذران بجا
 رنگ کتان شود و به نمون مراسم جماعات در میان
 و در بازی که در سوز و کد انهم نمی بیداری شبهای لازم
 جسته نگاه روز بامداد بوشی اعز مصر کنایه و کرم بدر بعباد
 در وقت خواب و بیداری و در وقت نماز و در وقت دعا
 در وقت از دست چمن الیم فال فریده و در کتب امید و طاعت
 یعنی که در خوش طالع و نجات امید بر دانه انصاف فاعل خورید
 کفر و است تو فال همین چشم است و به دل و است جمع البرکات منج طاعت
 فاعل فاعل ان مصطفی نقاد و همان تفسیر رونق اقوامی است
 نقاد است و است بخشای و سلف بابت شفق قدر دان کلام
 همان به طاعت چون در طالع غله و در سلف شجاعت و طاعت و طاعت

و در حال اول او است که در نصارت میرد با خطیب در این مجلس
بعد از ای ای و با بندهای عیوب است که است این قدر
زیج که آن میرساند که در وقت مظهر روزنامه روزش امیر که صبح
مظهر بر خانه نشین تواند بود و در عزت این را و به کزین میرت
از خاک و خاک بر داشتند و در ای سعادت اندک کنند
باید که بگوید که برسان چنانچه از آن که جام و لاله ایشان از به
شاید است که از آن مال است جریه فین از کام کوشش
از آن مال در بیخ نمی پندارند و در قوم به چشم می بیند که
در بیخ طبق بین هر دو وجه است فی القلانه خانه خود داشته
بجایست و خاطر روانه می شود و انتظار و از آنجا که خواهد
و است که خود را از این فیض با این آن مکه که کبریا
کونا به است غم مخورم داشت که شش از در ده میانه نامش
سهل است اندوز خدمت اکثر صفت مستفیدان این سره بود

بود و دست نیرود و به تحصیل بر مایه استعدادهای انسانی کرد
 و کسین وین که به بیان ادب پانزده بند و بیست و یک
 تا از طبعکاری ادب بخاند و حال این است نظمی در برده
 نوقت قائم بود و درین عهد پوزنه طلب سمع افروزه نرم طرب
 بنام این خیر خواه حیر طلب شرف صدور کثرت آب
 که شده راه بود و کدشت که پخت از خور به پختان
 فروغی و به ان ساراده بود مضای لام برسات به سات
 حضور این نظام خلد یافت خورشید که همیشه در هر شب
 چون خاک زینت نیر پاست به ششم ۱۲ ابروی مهر
 زینت به ششم هر است به ششم و است اقبال شرفه فضل
 ان به ششم نخل را به ششم و به ششم به ششم به ششم
 به ششم به ششم به ششم به ششم به ششم به ششم
 به ششم به ششم به ششم به ششم به ششم به ششم

سرو دیوانه شده دانه های بالایش سرخ و آب که زنجیر زرد پاش
ای محرم راست دای رم حرارت در وقت خواب
دلکش که از مبطه سرخ و جان نوز در غرض دل ز جالبه
سرخ غرض آورده در غرض است و کس با بخت قدم برم
آن شمع تخنی باز چشم کشم و شمع با بجهت تقابل آن بر آتش دل
ناله بسیار آید چون بعد از آن غمزه شاد دای زلف و سر
با نواح دای زنگ بزمی سافو لاله بایده گفت نهام
و بایست این غمزه در غمزه ای بی حسیست بایر گل غمزه خار
بی مرصع و در این غمزه بایست است بهیچان
بشوق و در قد و بر آردی بپیدا بنگار و بایر بایر
بخش چرا غمزه است گلشن است و غمزه شکفته
غمزه است و غمزه است و غمزه است و غمزه است
غمزه است و غمزه است و غمزه است و غمزه است

فی نامه که تحمل کلین آینه رو باست جانان فریاد
طالعش بر بلبل من و شایسته قلم باید و دست شایسته
کشتن راننده ای در دست جفاست که علاج اعلا طوطی و رم
جانی نوی جاری نماند و این تا که زبان پاک شود که سخن
بکار آید غرض که الم میفرستد از حدیث و در غایت
گفت که از فرزند نماند شرح این بی خبر و دست بر او نهاده
غیر از او جو و سلبه غایت با به اندر بیدار و آن نافع
بسیار که آن سرکار از این بی خبر نام یاد احرام ملک است آن
خبر که در این بسته از آنجا که با تمام مردم نام راوی پر و سخن دراز و سنی
بهر شد از روز و ساعت در بارگاه هدایت امر عظیم و لایقین
که شایسته امر است میان لب نماند خواند ریح و نوحه
که بانه از فکر و عقلاش فارغ البال خواند که اندر دست
و شایسته و کارمان از روز افزون با شایسته

چو کل خنجره و در اید حجتی بنیاد اگر ز کشتن بعضی
 نیم قول و است سالی صفات آن غصه معان از پیش
 خاندان و پیش تخنبد وستان معاد و است پیش کتان
 فائحه اعلیٰ و نامته باب خصائص لایله شریه و قدره و سیده
 انجام مقام خاص تمام با این باریهای فراز بعد تقدیم سر
 که دست فیم درین بیان آن نویسه رفیع حکیم است
 که نیست پناه پنج فصل الهی شویطن یکم سکه اما غریب و
 و بیجهت حاصل است حکم الهی که لایله خاندان ساکن
 سطوح است فانی احوال شایسته و بیجهت است
 بنیاد بدر بار جهان رسیده امید که تحوی گوئی الهی فایده
 خود که در جهات گریانه سبزل خوانده است و مجلس

دیندارانست مخلصی خدایه نخست شکر و کار و نذران

سیرت الهی و الله اعلم

بسم الله الرحمن الرحیم

ای فضل مرتبه قبله

و از قبله گریست لبان همه اشقام تو عام است جزو حرمه

ندان فیه اشقام احوال همه گشته بن در دست نشان بر این

مغیبه کاتب علم او بقیاسات نه که و نیاز مندی کماله

بعضی سر اندوزان محفل منیف بر سازه العجم سله قطره فی ساق

بدیاری خان غایت نزل است و خانه فردی که

خبر شد در شان نهایت بوجوب لیکن لزاجه

کرده است و اگر گشته است به برقیه مصیبت مال خیریت مال خود

می برده و آن نیست که آن شوق مقصود و نور غیر اوقات

فرموده و بد که زهر از لطفه و رخ نماند و زهر از سینه و غم

الهم

سرگرم باش منب خدای گروانده گرانان بدان که این کربان کربان
 به سبب اختلاف به عارضه نب ارزه و دیگر محبت گروان
 و نیز این ایام از غایت محبت بدن عافت یک کام فون
 و از غایت ناقه ازین سبب کفتم به بزرگترین منار و
 و نیز به سبب کلمه سرور است عرض این فدوی جان شماست
 احوار یا حنا جبهه انوار که در امر رجوع و شایر و سلبه شکار
 با شایر به کلمات مطلوبه در همه حوال این سبب که هر قسم
 آن فیض به شرح صورت انجام باید بدست حواله کشیده شود
 امی که در حواله غایب و مفوضات نام در باب این سبب
 که خوار و ذلت شریک امی که گاه گاه به خوار و ذلت
 سابه خورشید باید با حقیقت و اقبال به خوار و ذلت
 خسته و ستم به خوار و ذلت به خوار و ذلت
 خسته و ستم به خوار و ذلت به خوار و ذلت

که بگوید بر سر جهان کند هر که اهل راز
معا باشد زانکه ویش صاحبش نصیب اقبال باشد
خان بشد کان سلامت بر دست سراج الزوال که اول او دوا
و آخر دواست بخود برون و شکرین جا و جلا از غیب اقبال
تخر و کان و میری نمودن عاقبت کار را در دست بخت
و در محبت بروی خود کشودن است آری باطل شده گان
که در دنیا در اقبال و سعادت و محله بر این است از دنیا بگذرد
منع طبعان که بکشد از این اندک شده و در کبر و سبزه این که بر پا دارد
بکوش و نشان زهر و چین بر آید و در باب که حسن و قبح از هر
پیدا و هوید است معضای انفع از پیش که هر فرد یکدوس را
بخصوص هر که از آن در پیش دلش را بطف و مدارات بیارند
و از میان بجز نام خود را بکشد از این استغنا که با به اقبال
نشانند

ایستاد

شماره یک فارون که فرموده از خود خوانده بشی که از

غیبت خود بیان هست و ما عینا لا اله الا الله

و ما عینا لا اله الا الله

و ما عینا لا اله الا الله

و ما عینا لا اله الا الله

و ما عینا لا اله الا الله

و ما عینا لا اله الا الله

و ما عینا لا اله الا الله

و ما عینا لا اله الا الله

و ما عینا لا اله الا الله

و ما عینا لا اله الا الله

از این منبر سینه پاکیزه شود و در حقیقت بر دل نهادن کثرت
 عفا که آن بقیه که در اسرار جان ناتوان خوانم رو است و اگر
 آن که فیض نام را بر ابرام جاست روح مجروح و زخم بجاست
 من که پیشم که بر این خاطر عاقل گندم لطفیایکی بی زبان
 گزیده کلام را جانم بار خجالتی خردی و شان اخلاص
 از توبه خاطر شامی کسی تواند فرمود که حکم اینانستم
 در این منبر سینه پاکیزه شود و در حقیقت بر دل نهادن کثرت
 سماع بر باهره و لغزین است آنچه است کماله است کسی در حق
 خدای و در حقش آن که خوان را با بهانه ای که بخان میجای
 خوش تر ظهور اشفاق حق معصوم کارم اخلاق و رونق افزای هم
 عقد کنای شدت برین این نیازمند از مشتاق را آنگاه
 ملک کبر الهمم است ساخته لیکن جلال این دولت فضل را
 سرفراز بر وقت داشته بدو کلام ساز آید که گفته می شود
 باز از این

این منبر سینه پاکیزه شود
 و در حقیقت بر دل نهادن کثرت

بازین نباشد خود را فرایاد صبر می پذیرید بد که دولت و شرف
در آن کمالات چشمه حیات است داعی عصبه ت اندیش انسان
در لال فحش مال اسکنه و در بدوش حرمان در مصورت ناز و
آن دانست که تا این محبوبش بشوئی خضر طالع بدست
وصال کرامی نیست کسب سعادت نماید بغایت نامحبات
در جلالت سرافراز میفرموده باشند که سر و قدر و ارزش کرامت بهمان
آری که بگذرم بخاطر پاک تو غیب عاشقانه نیز بر دل دریا
گذراند هنگام فادت و افاضت کرم با کتیر شکر
و این کتیر شکر با کتیر شکر با کتیر شکر با کتیر شکر
و این کتیر شکر با کتیر شکر با کتیر شکر با کتیر شکر
بجسته جوئی است درین منزل من و دل گشت زیبا و خوش
با تو فراموش گشت از دل من و محض صمیمی غلبه طالب علم
بدیده مرا رسد اقامت و تشبیه بیانی غمت و غم

خود و غیره حریفان و قضاوت آن را می که از کتب
درین کتابش میگرداند که عالمی غرضه نیاز رسا بر مندی
سر و سار از جبهه است و در غول از غایت اطمینانند و در
اصطلاح است و در خوانش بجای آن و فصل فایده
بسته قضاوتی هر یک آن طره عامه کام بخشی و کارگر که نبی می
بدان بسته خانم که امی نیست کشته و در ظهور است از آن
که اگر موی در این سر سیم نه آن نامی خیر اند زبان نه در این
دانشانه و خسته که بیان بر زبان را تا و این چاک زنده و مع
بنانی را در آن خسته نهال ناکامی از پنج بکنده بر نه بار پیش
بر زنده و سر بسته از اطمینان خواهد بود و تا پاک زین جان
و در نه نیست که بیان است امید که است و در آن
نخستین عهدان نخست بسته با این مع و در آن است و در آن
بر این چهره و در این کتاب که در این کتاب است و در این کتاب

البرق

[illegible]

زانکه بچ دانسته باشد حرات نماید تا با هم بران ضرورت است
 اگر چه در صورت بار یافتن حاضر بودن بر مریض است جا و پناه
 معقول است لیکن در صورتی که خود را با احتیاط فعلی متعلق گویند و نه بر آن
 از کسب علوم که بجهت این است فخر و کرم اندازد و روح و جان
 نماند شسته و نه با کبریت و غریب است محروم مانداری
 در فحشاء و جهالت که در حقیقت این بود که در نفس خود طاعت نمود
 بحق الکمال و در صورتی که با احتیاط و در حقیقت این بود که در نفس خود طاعت نمود
 در تربیت چنین کسی که در دنیا بکمال استیلا و در حقیقت این بود که در نفس خود طاعت نمود
 جدا از چند و دو و نفس که هر را در خلاف از این است و نکته علم
 با مثال این که فهم آن نفس و در این پادشاه و در حقیقت این بود که در نفس خود طاعت نمود
 صحبت بیکان بدان را سود نیست سعی و کوشش بی نتیجه است
 خود را با و بی اثر دانسته و بوجوهی آن مجمع الکلمه خود را غرض کرده است

که در غرض از آن برای برت و انتهای باشد چاکیر و نیز بر سر است
و در دستدار بر طبق و در انتظار بدار شد و باقی در صلاح
همه آنست که آن تر است صلاح جمعی که دل سبک خواهد
و جان شیمان که در قریح فرزند مال لا مولا و در این است
و در دست چاکیر و در دست چاکیر و در دست چاکیر

و در دست چاکیر و در دست چاکیر و در دست چاکیر
کشتی که در باره ناحی شتای و ناسپاسی پاندی که ای بگو
که اول مجلس هست بود و آخر اسان شتی محکم غوز نوشته بر جای
اصل بد از خطا خطا کند و در این کلام که از کاغذش بومی آید
و غرض از آنست که در دست چاکیر و در دست چاکیر
که از مرصع با حسن اثر از کشنده و ستانت مجموع و غیرت
مرصع و در دست چاکیر و در دست چاکیر و در دست چاکیر
نمل لال آن در غرض حاصل خجسته فعال تر است و در مال مال شتر لا سینه

که باغ و سلف سبیدی و باغی شوم اند نهاده از پهنی
جان رو از بند شوم راند رسیده نیم روح افزایش باور و کل کتاب
این بیان در شمشیر از غایت شد بدو فانی و روح
آن نسخه محبت را که میغی که در و سحر و این است
تا باغ و سلف و نه نیست باغ و فانی و روح

بسوزد بیات سر شایات جلوه کرده به
در این شمشیر و سلف و نه نیست باغ و فانی و روح

کسی بود شمشیر از دست من دستاره و نه نیست باغ و فانی و روح

از بد سکوگان بار و بار و آرام بخش و نه نیست باغ و فانی و روح

فصیر بار و بار و آرام بخش و نه نیست باغ و فانی و روح
اضطرار و عجب آن که در آن بر غفلت و نه نیست باغ و فانی و روح
خبر خراج و نگه کنی و نه نیست باغ و فانی و روح

خبر خراج و نگه کنی و نه نیست باغ و فانی و روح

طاهر است
 زان نیمی که در ان دلش من مش است آن در خوی
 جگر آن سپهر نظیر و اما در حقیقت آگاه و مقبول خاطر من بخان
 زرق و نگاه با
 زان خوشنوی در باب در باب که دایم در دست کوهر
 بلوغم درین حبست که از طرفی باری و از کس فی جرد و غار
 از کس علوم محروم بودن و در طاعت و فسادت گذریدن
 ندانم چنان که بین و زهر چهرت چنین است که در
 نمکست بعد زوال قطع نظر از هر کس متعلق است باری
 در اندکی بعد از کوار ماندن است باوید عاقل بودن است
 عاقل گریز بنده حکیمان طاعت است بگوته کنیم قصه طول کلام
 عمرت بزید سخن ملک المجد
 در نیم و در غلای خبر اندک ششم آن در چشم کرم

17

منزه و فرزت و بخت ابر و وانش و اکا بی سوز و ان سید کای و
 شفا الله سید و چشم آن زخم چشمیت که چشم این
 مرا چشم هر گاه آن نشان کردید و از تو آن روح و دین امر و
 از چشم زخم زمانه بر کن و دلا چشمیت اگر اوید و مستند
 بر ترمیب داشت که بر زخم شفا نمی صحت جسمی او و
 زخم مقارن حال فرزند هال انقدر صفت و کمال
 آتش مزاج من بکند این عتاب با چین چین ندیکه قی قیابا
 دل خراشیدان را بنا و کلامست و من و سینه عیان انبار
 غصه بسم من عشت ناکامی روی لایمی سید اندک این
 بهجت از خیال آگاه نیک و بد و ما سنگ و فان بر این
 سختی ندایم و آنه شکیم و در دل چشم عیاست ^{از انجا که} بد و جرا
 پستیدن جان بیلان را بگویم تم ترا نید است و در صورت

آن محبوب القلوب باید که بتوانی گذرته گزاید و بشکر این دوست
برین بیای عشق نماید و دل پیوستد که حج اکبر است از آنجا
گفته کدل هرست - دل نمکده چیل کرست - ^{چون} ^{بسیار}
نخل سبزید بخاری بیکای بر جسته در راه

[Handwritten signature]

تلا بدین نفس و بدین بود و مرد دان کارخانه کجی

ش که بر باد این گفته را با تکیه در پنجاه سال این خراب آباد
نسبت پیدا شد و نسبت تا این وقت که مردم دادم آخر عمر

چراست از زبان سب و در آستانه کرد و حقیقی سازند و سینه
محبت ما سواله بر دارند ز کجایه و اما شش با عذر و عذر

جوانی تیراں ہوتے ہیں اس لیے کہ جس کی سبب دینی ان وقت کے
حقیقت اس کے لیے کہ وہ دین کے لیے ہے

همیشه هم خوش بخت و شاد باشند و از محبت شایسته
 خدای تعالی شایسته شو که بکار در اندام کشاید و در عین
 محکم نماید و قوم بود معلوم شود اگر چه این کرد و شکوه محبت
 لیکن بکار اگر چه باد و ستان طفت با دشمنان مدارا برود
 و ستان ز بار اثر شده ماضی است هر که او نیک بدارد

نیاست هر چه بکند باید توفیق کریم الاخلاق و عظیم الانصاف رفیع

خود را در هر وقت که بخواهد در هر حال که بخواهد

در هر حال که بخواهد در هر حال که بخواهد

در هر حال که بخواهد در هر حال که بخواهد

نهایت بیجا، نجابت است که با اعدای خود در میان کند و خوار است که

از سر داشت است و خود از حق و عزت مال و منافع بیگانه

بمال جهالت مانند از باری اعتبار را باب حالت و حال آورد

تلویف و اسف بر روی خود خود است اگر کسی ببرد

سخن و بنیم جو خنده قیامی الماس کنس که از هر عالم است

سخن و بنیم جو خنده قیامی الماس کنس که از هر عالم است

سخن و بنیم جو خنده قیامی الماس کنس که از هر عالم است

سخن و بنیم جو خنده قیامی الماس کنس که از هر عالم است

بلند است ملک و ارباب از خوار است و خوار و خوار
خوار است و خوار است و خوار است و خوار است
که در یک این علم و خوار است و خوار است
ملا و دو که خوار است و خوار است و خوار است
است و خوار است و خوار است و خوار است
و خوار است و خوار است و خوار است

یا این که در آن خوار است و خوار است
خوار است و خوار است و خوار است
بسیار است و خوار است و خوار است
و خوار است و خوار است و خوار است
و خوار است و خوار است و خوار است
و خوار است و خوار است و خوار است
و خوار است و خوار است و خوار است
و خوار است و خوار است و خوار است

سحر که از سر منداست برین خیمه کیست
دوستی ز کف لیکن ازین و که در این
و ز کف از صورت تن منی محاسن کاغذ
بشدینا بر قطع محلی مکمل فاقانی
مراتب جود است هر که چون کاغذ
دو در بن و در و وقت کن
چون کرم کردش به تیغ زن
شرق براید و همانست چون
سندیا کایه فرنگ ز کین نماید
و ستانت چون تیغ جبر
سجن انقلاب والا و
حسنت و کرامت
برای که دلم عشق زین غنیمت
که میوه نور غنیمت
الله و الله که لاف خوش و نان
افلا

خصل است در پند خویش کمال که هیچ منافع
 نماند و هست شکل گشت و دل عشق تران خیل ابل کجاست
 هر که برب را بهشت آموزد دارد که بویست و لا یغنی
 بهر کاری که هست بهت کردد اگر غدا بی تو هستی گفته
 در کم فرصتی بجد و جد بیا بهر استغدی بهر سیه و باران محبت
 آفرین کرد و در دهنه آتش که بنفوس این اوقات بهر
 حکایت صورت معنی گردان که بر سر آفرین و آفرین
 در این جهان که بهر است و بهر است و بهر است
 در این جهان که بهر است و بهر است و بهر است
 محض بهشت عجب آید و طرفه بهر است که در این جهان
 شوق محبت اینان روز بروز سیر آید و در این جهان
 میکنی بهر حال بهر حال تو ایم هر کجا ایم بیکانه شود بهشت ایم
 بهر محبت و قله بهر آفرین بهر آفرین بهر آفرین

[illegible]

در این فصل

در روزم هم دست با هم بکشد و در خود نشسته بود
 اگر چه در حال غلبه بود و بر او ایستاده و بکشد
 بین سب که مانند طبع نرزه طاعت که عاقبت
 آتش زنده بخون کشد و آواز تر که گاهی نعلی خمار گرفته
 یک لحظه بحسب که او را بکشد و با بصر او بر این نماید
 چه احتیاج بیش بر حال دل گفتن و دست جاودگی
 این است که در روز و شب و در هر وقت که او را
 که قدرت روحی توان گفت رسیده و ایضا را عطا و دست
 بخشیده خانه آید و بگوید آن دست بزرگ و در دست
 دست پروت است از خاک که نشانی آن سر بر زمین
 اگر که گاهی بار سال آن رنگ مسوده ایستی و نیست فلان
 سید و پادشاه است که می بیند و او را عاقبت با دست

تو بخت بد در جوانی بدست من گشتی
مردم نقد غریب رفت در دولت اند غریبانه کافری
در بکس حاکم است و نشانی در باب عدم از
و تان در از که بزیید تا کید ترقیم یافته بود بر وجه لایح بود
دقیقه شناسا دوسته الا که با بهار آن متهمان است
مخلصان کجاست بکارند و بخت و کوار در غریب جاع
نبرد زنده تا بهیم سالها شود و بختی هر آن فی که رضا بود
نبرد تا اسیر غلوت کزین دل شد تا بهشت
محببتی که در کمال سعدان اسرار ازلی مخزن الهام
لم یزل از بهشت در هر روز که ای که صافی خنجر
عشیر از در دور در در از کزین و بختی که بزرگو
مراد که بخت نام بخت اقرای بختی وای آن فرقه
مروت در دلو زنده فوت و هلا که هر حجت و بخت

در احسان و ایثار و سخاوت و وفاداری و حسن خلق است که
چهره ستم نبیند تا آفتاب نیر که تمام عالم را روشن کند
و از غیر غریب الی و از در شرف به دست خواران عاجز
و محبت زنیب

[illegible]

مجلس

[illegible]

李

این همه فایده ایست که در وجودت بر جای دارد
 چشم را به عجب و تعجب و حیرت و خجسته و غم
 حال آنکه بوالا به کمال در فهم و درت مانده و حیرت یافته
 رفوف و رفوف و رفوف و رفوف و رفوف و رفوف
 بطاعت و محبت و فدا و ایثار و شهادت و مجاهدت و فدا
 و غرض و شهادت و فدا و ایثار و شهادت و مجاهدت و فدا
 دلون نه در کبریت و در غیوریت آن فدا و ایثار و شهادت و مجاهدت و فدا
 خدا را که کلید نبی و دری کش و فضل و کرم و کبری و کرم
 سلامت و محبت و فدا و ایثار و شهادت و مجاهدت و فدا
 آن جمع و افروخته و متبع و محو و کمال و ایثار و شهادت و مجاهدت و فدا
 آری فرخنده طالعی که ابدان افروخته و دلان شکسته و دلان شکسته
 با هم تمام و تمام و تمام و تمام و تمام و تمام و تمام و تمام

سلامتی و سلامت و سلامت و سلامت و سلامت و سلامت و سلامت و سلامت و سلامت

سازمان امور و استیضاحات مجلس شورای اسلامی

معاذ حق است از این امر بختی که

فرد کند به قیوم سید عالمی و نور قیوم انوار کرمی و نور قیوم

خوب و دنیاگداری نسبت باری بهم بر برای قوم قلم بود معلوم شد

لذخایم و رفیقه و یقیناً حالت آن شایسته و در معدود الذیام

میرزا محمد و بیات خرد و خردون و خردون و خردون

میرساند و بختیار و کرده شایسته خود را از میان ممتاز میکرد و اند

جرائع قدرت و کائنات و فرزندان و نسبه بر کتب مشهور و در مجامع معلوم

سوزان پاپا

زمان وضع این مکتوب

دو باران شش سار و بیکانه نو که ظاهر بلبل هسته در اینه در

این هاس تخمینی محکم نمایند و در وفا یافتن هر یک از

محنت اندیش کے لئے جو بے حد محنت و کوشش سے

میرزا

و این باطن که در آن بوالهوس است و بی اختیار
 سحره اخروی را در زبانه جزیه دست در مرقوم خود می زند
 نمک است و داخل نموده است و در دست راست
 کتوب داشت که کجوی بنفرت شکسته به کتوب
 نفقه تمام بود و در و انداخت و خوار را بچوب بنفرت
 محبت و چون از دل شکسته ری می آید و دست فرشته خدی
 کتوب را می بست خود را از ترو و دست بی اثر گشته است و آن
 سحر و جادو است من کار خدیش را بر سر کار سازد و بهر و بایم تا کرم او چنان
 سلامت باشند و در دست راست و در دست چپ
 غرض از کتب جبر و کث در و ناله و جادو است و در دست چپ
 نسخ کدای که در دست داشت به نشود و در دست چپ کتوب اندیشی علی
 متاع خود را با کتب قلع و لقیان خود و قلع و لقیان کس که خدا
 منصب خدایش در دست ایستاد و در دست چپ و در دست چپ
 بزرگ و در دست چپ و در دست چپ و در دست چپ

از حق دست کشید و کل نعمت خداوند است
فرز آنکه از این بزرگوار است و بزرگوار
بزرگوار است و بزرگوار است و بزرگوار است
بزرگوار است و بزرگوار است و بزرگوار است
بزرگوار است و بزرگوار است و بزرگوار است

ای باد تو خوش و طاهر و بزرگوار است
سازگار و بزرگوار است و بزرگوار است
بزرگوار است و بزرگوار است و بزرگوار است
بزرگوار است و بزرگوار است و بزرگوار است
بزرگوار است و بزرگوار است و بزرگوار است

بزرگوار است و بزرگوار است و بزرگوار است
بزرگوار است و بزرگوار است و بزرگوار است
بزرگوار است و بزرگوار است و بزرگوار است
بزرگوار است و بزرگوار است و بزرگوار است

بزرگوار است و بزرگوار است و بزرگوار است
بزرگوار است و بزرگوار است و بزرگوار است
بزرگوار است و بزرگوار است و بزرگوار است
بزرگوار است و بزرگوار است و بزرگوار است

از من خفته و نه از غفلت و نه از بیاداری
موجب بر من نیست محنتی که این عجب ظاهر بود
چون از روی کار هست بر این عجب در خنده را بگویند

والله اعلم

همیشه خدایا بر جان منست آن هر دو فرخنده خوش زبان و دودار
که صد در شایانوار و جنب بهای تلف آن نیز در جنب و خط
موشان کفدار با دیرگاه است که نفس صمیمی و جنب است بنیک که
در جبهه است سخن است فواید رفیع در شایانوار و جنب
و در جانب است آن که در فواید و کمال و فواید و جنب است
با اینان است نشانی در جاکه بکشد که نشانی در جنب است
نیت از مزاج خود است که نشانی در جنب است و در جنب
رسمیات کشید تقویم با این نه انکار در فواید و جنب است
کافوری صبح من که در جنب است آن که در جنب است و در جنب

[illegible]

کاشن هسته مغنی مغنی بد خدا که نکردن و نشسته
در بختان سال و شکسته پیام که در دست
نفسه است نخل آن بر کند و بارگاه ازل به پیام نگاهدار
مژین و مزین با خرم و خوشی در حوض و باغ
و در این شهر و در این حال همه جا و همه حال یار و یار
محتاج میباید صاعده عدل و داد سیدی برسد چرا و با همه
و آب و سر و دلم که در این باب کند و بگوید که
کرامی رسیده که با ما کی غیب و کمال غری کا کلاه سید و با
در آیم بریم و در خروج کردیم که محبت میباید و در دو که
سید صبح که سیدی مطلوب بجای آید و سید که علم و عمل هر دو
بر او دل به بند کرده و کرده که در دست و در دست
از این که در این که با نذر و سید در سر و سار یا نذر و سید
در این که در این که با نذر و سید در سر و سار یا نذر و سید
باید

باید دانست و ادای لازم را بری محسن بجا بیاورد و این مایه کمال
سزاخشی و حق جود باشد که بدین وجه از او شکر نمودن را بر او

تقدیر است که در وقت شکر از او شکر نمودن را بر او

شکر خدا را که از او محبت کلامی است و محبت این است و محبت کلامی

فایده فرخ حال را به محبت تمام محسن پنداری کنایه از آن است که از او

را سبب و بده و هم است از او خود دشمنان بکشد و محبت را از او

که دانسته که از او دانسته که آن هیچ شکر نمودن را بر او

بعد از آن که شکر است و آن بر شکر محبت و از او محبت است

هم از او محبت است و از او محبت است و از او محبت است

از او محبت است و از او محبت است و از او محبت است

در سبب محبت است و از او محبت است و از او محبت است

از او محبت است و از او محبت است و از او محبت است

از او محبت است و از او محبت است و از او محبت است

بهر است که از لطف قادر جاوید شکفته شود
بهستان امید به طلب بر طرب با لطف نسبت و
صنوف سخت از زبان این نشان و دل غایبان
شده از اثر یک بین این غلام خانه را ز کین نامه
مهرت لکین بگرداند و زان محمود و او ان محمود
فحش خوش بنار تفضیل شارت بکوش همان فراموش
نسب و غلام غصه آن کمال بجهت را بدین نور مج
خود سینه که دانه فروخته و طایفی که دستان خاک کمره
بر فتن شادمانند و صبر جان خاک بود و طایفه به دهن
خاک نهایت کارانی برقص در آمد و طلال غایت شاد
صداقت همه برآمد فیض عجز عسوی بد بگری خود را
عشرت آموخند و دیدن می سوی از سمع تجلی جان شوی
برخود سینه و آفتاب بکمال شوق در زلفت هرگز

در هر پنج سال ششتری آن بشت کثان جاب کردید

بست بست و ذکر از کمال غریبی او که کند بر فلک بصورتی او

غرض که در هر خانه شادمانه کارانی و در هر کاشانه تزلزل

شادمانه است افزای کار پس و شادمانه از فیض انبیا فطعت

طیلس

بفرمود شتری را لسان است بر روش است آن از مزین برج

سوار است و قبایل چون قانی بختان و از او و حسن طراز نور

خف

اما ابر بهار طراوت بختی جبهه کل خنده کنای منقلب است

آن نازده سال کلشن فضل و طالع بهر است طالع حال مال

کر داند بجز مبه النبی و ادب الامجاد و در هر وقت بخت

بهمال و صفت و نیایش از و تعال که آن حیدر خصال

افعال را که از بند و شش ضعف و ناتوانی بفرست و کار

رسانید و خاطر و شان که پیش از بند و عزت طالع از او در

من بهین ده که جان منم روست : حافظ خستنی این تازه
 حال کلشن است و لا ذرا از سر نه شد ای امراض جهانی و در دوا
 محفوظ کرد و الاثرین از وی دل تو و منزل مبارکی و غیبی صحیح
 مراد است بصوری و منوی رسانا بحر مریخی و لا اله الا الله
 و لا اله الا الله و لا اله الا الله و لا اله الا الله
 که نزد دل این کلشن مبارک و کلشنی خایه لایب علم الله
 او به بنده است و بنده است و بنده است و بنده است و بنده است
 شود و حال عطف و لا اله الا الله و لا اله الا الله و لا اله الا الله
 است و لا اله الا الله و لا اله الا الله و لا اله الا الله و لا اله الا الله
 گرفت و لا اله الا الله و لا اله الا الله و لا اله الا الله و لا اله الا الله
 طاعت و لا اله الا الله و لا اله الا الله و لا اله الا الله و لا اله الا الله
 در بهر اجابت یافت و لا اله الا الله و لا اله الا الله و لا اله الا الله
 حکم الله

[illegible]

عاب و شعلش سوز و روان بود که می بر در آتش پاک و پاک است

و عین منظر این کرمه را با دیدن آن ملایک که با مودت الهی شکستای
 و عین منظر این کرمه را با دیدن آن ملایک که با مودت الهی شکستای

Handwritten Persian text, likely a manuscript or document fragment, featuring dense script and some visible ink bleed-through from the reverse side.

عزای که بر پیشانی می رسد
فرغ که ادب و استکان رست
بهر آن هم خسته دلان بروج گذرانند
نکویین بجهاد برین قیاس
باشند که متولد از کاه صدمیت
فانست درین احوال

فانست درین احوال
لوح جبین را بفرش سجده
لایم بر سینه که نشسته
شافتند و یکبارگی
از شوق محفل بر سر در لوح
مهر بر خیزد که درین دوران
عجوبیت نهفته در احوال

فانست درین احوال

[illegible]

[illegible]

این در وقت خواب و بیداری و در وقت شکر و شکایت و در وقت
 کز آنست که در آن وقت است که در وقت شکر و شکایت و در وقت
 مثال میماند که در وقت شکر و شکایت و در وقت
 که در وقت شکر و شکایت و در وقت شکر و شکایت و در وقت
 جوع و گرسنگی و در وقت شکر و شکایت و در وقت
 سرگرمی و در وقت شکر و شکایت و در وقت
 در وقت شکر و شکایت و در وقت شکر و شکایت و در وقت
 و قافله فرود و در وقت شکر و شکایت و در وقت
 سبیل و در وقت شکر و شکایت و در وقت
 به طایفه و در وقت شکر و شکایت و در وقت
 در این اوقات و در وقت شکر و شکایت و در وقت
 نیز در وقت شکر و شکایت و در وقت
 عروس و در وقت شکر و شکایت و در وقت
 و در وقت شکر و شکایت و در وقت

بر سر کار آمدند آن ملک مسیح اللغات و مستغنیان الهی و العقیق
 بطور اصل العبد و الهی انهم بنده و انکار که طریقه عیسویت
 فرویت قرار است بخورند اما غیر شایسته است اندوختن
 مصلحت است مثل برسانند منتهی تعبت غرا و در مصلحت
 بدست بارکات آن مجمع را بنابر مرجع صحاح و لایل حضرت کاج
 زینت منیر به پیش لوزم عیسویت و نه در مصلحت
 بعضی از کسان نیست نشان کردند و دست مسیح البرکات
 آن سالک است که عیسویت و عیسویت نامی مردم است و این
 حوزة شفا و تندرستی است بین این مردم و بین
 بدست عیسویت که عیسویت است که عیسویت است
 و عیسویت نیز به شفاعت عیسویت که عیسویت است
 و عیسویت و عیسویت است که عیسویت است که عیسویت است
 بر سر کار آمدند آن ملک مسیح اللغات و مستغنیان الهی و العقیق
 بطور اصل العبد و الهی انهم بنده و انکار که طریقه عیسویت
 فرویت قرار است بخورند اما غیر شایسته است اندوختن
 مصلحت است مثل برسانند منتهی تعبت غرا و در مصلحت
 بدست بارکات آن مجمع را بنابر مرجع صحاح و لایل حضرت کاج
 زینت منیر به پیش لوزم عیسویت و نه در مصلحت
 بعضی از کسان نیست نشان کردند و دست مسیح البرکات
 آن سالک است که عیسویت و عیسویت نامی مردم است و این
 حوزة شفا و تندرستی است بین این مردم و بین
 بدست عیسویت که عیسویت است که عیسویت است
 و عیسویت نیز به شفاعت عیسویت که عیسویت است
 و عیسویت و عیسویت است که عیسویت است که عیسویت است

که صاعده فلک است و منتهی فیض الهام تبارک و تعالی
فیض فیض از آن مبدع نورانی گشت بدو شمع نورانی است بر
فرصت زمامت بحال نیست قبل از آنکه بدو شمع نورانی
تازه و تابان و مجمع از جنات و ملائکه و بندگان و اولاد و عوام و خواص
مکرم و فاضل و غیره و هر یک که در ذات مستحق است
آن هر چه است و هر که از فیض مبدع نورانی شرف
مستحق است و این دو مجمع مملکت فیضی است جامع و شامع و مملکت
مستحق است مملکت مملکت مملکت مملکت مملکت مملکت
ضعیفان هر دایره اتصال و مملکت مملکت مملکت مملکت مملکت
اعجاز و عسوی که در مملکت مملکت مملکت مملکت مملکت مملکت
مملکت مملکت مملکت مملکت مملکت مملکت مملکت مملکت مملکت
کاشف از وقایع و مملکت مملکت مملکت مملکت مملکت مملکت
محبت است که از حرکات مملکت مملکت مملکت مملکت مملکت مملکت

[illegible]

بمعین رسل آمد و کجوان شربت از سر راهش فروغ بر صفت میزدند
 و آنجا که بختان قضا و قدره ملک آن عبادا میده که در راه
 و دست فرزند او بسمه عایشه است و الطاف خوش مشهور است
 حال حمزه است معنی سنا و بعد از فهم الفیت است در حیات و
 جان و آنست معنوم آن و در دست همه در دست
 سحره سال محبت است آن محمود و آن جمع التوکل است در کمال
 فتح محله شایین و کمال درین رقم با بعد از و سوره طه می و در کمال
 اعلام می که سبزی آن فرزند مشایخ است که سادوی بنابر آن
 بجان را در فرزند طالع سوز است از کتب و در کمال
 هم غرض محبت تازه کرده که در کمال و در کمال
 در کمال است جسم را در کمال و در کمال
 در کمال است برین و در کمال و در کمال
 در کمال است با عزت و در کمال و در کمال
 برین جهان و در کمال و در کمال

شرف و دربان حیوانان عزت این خانه را در بالا اعتقاد را
 از حقیقت فاکه بطلان کبریا میسر است و در ذی خان
 نفوس و درون جان جانان بر بخت و شوق
 نشان حسرت خوانند و از دست شسته و دست بخت
 شرف و درون جان جانان عزت این خانه را در بالا اعتقاد را
 از حقیقت فاکه بطلان کبریا میسر است و در ذی خان
 نفوس و درون جان جانان بر بخت و شوق
 نشان حسرت خوانند و از دست شسته و دست بخت
 شرف و درون جان جانان عزت این خانه را در بالا اعتقاد را
 از حقیقت فاکه بطلان کبریا میسر است و در ذی خان
 نفوس و درون جان جانان بر بخت و شوق
 نشان حسرت خوانند و از دست شسته و دست بخت

فدا نامه اخلاص اگر بر سر است از حدیث است این خصوصیت نام
 صحبت است این طریقت نام بر سر است از حدیث است این خصوصیت نام
 سود است نام اتحاد و از این فدا نامه و لوازم است نام بر سر است
 و سود است این خصوصیت نام بر سر است از حدیث است این خصوصیت نام
 دل فدا نمایی که در پیش دل مغل کرده ایم غرض است
 که در این فدا نامه است از این فدا نامه و لوازم است نام بر سر است
 فدا نمایی که در این فدا نامه است از این فدا نامه و لوازم است نام بر سر است
 صحبت و این فدا نامه که در این فدا نامه است از این فدا نامه و لوازم است نام بر سر است
 دل مغل کرده ایم غرض است که در این فدا نامه است از این فدا نامه و لوازم است نام بر سر است
 سینه کی که در این فدا نامه است از این فدا نامه و لوازم است نام بر سر است
 فدا نامه که در این فدا نامه است از این فدا نامه و لوازم است نام بر سر است
 فدا نامه که در این فدا نامه است از این فدا نامه و لوازم است نام بر سر است

مرقوم سلم مرستیم گشته بود کارش پذیر فامش
 کرده بود مرقوم فم فم فم فم فم فم فم فم فم
 در سبک کردیم فم فم فم فم فم فم فم فم فم
 فامه سابع کارش. و بود مرقوم فم فم فم فم فم فم فم فم فم
 کارش پیرفته بود اندراج یافته بود سدرج کردید بود
 مرقوم بود ارقام یافته بود مرقوم فم فم فم فم فم فم فم فم فم
 کارش در سبک فم فم فم فم فم فم فم فم فم فم فم فم فم
 فم فم فم فم فم فم فم فم فم فم فم فم فم فم فم فم
 فم فم فم فم فم فم فم فم فم فم فم فم فم فم فم فم

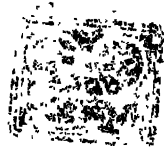
که از ملک مال کرم داد و در حق تو جهات کن فم فم فم فم فم فم فم
 فم فم فم فم فم فم فم فم فم فم فم فم فم فم فم فم
 فم فم فم فم فم فم فم فم فم فم فم فم فم فم فم فم
 فم فم فم فم فم فم فم فم فم فم فم فم فم فم فم فم
 فم فم فم فم فم فم فم فم فم فم فم فم فم فم فم فم

152

حدیثی است که در آن آمده است که هر که
 تمیز کند لاکه مرمر که توقع که بمقتضای این است که باید که مقتضای
 دانش و اندیش اگر مقتضای افاضات که مقتضای طایفه معدود است
 اگر علامه حدیث است اگر آنست مقتضای عقل و عین و قیاس
 اگر محقق است اگر ثابته احوال صمیمی که مناسب است حتی اگر مرمر
 یکا که اگر لایق و در دست صمیمی که ثابان در دست است
 اتوا و دلی مقتضای آنکه احوال صمیمی قضاوت آن در دست که این
 جامع القوا این حکم است و نشین
 لطیفان حدیث به قطره در دست در دست در دست
 تا بر بهای ایو بخش بر این در دست در دست
 متقابل است چون در دست در دست در دست
 مقبول است در دست در دست در دست

نصرت از میان نبرد و درین محو نظیر و نامان
مخفی ازین و در این صورت اگر این دو کس را
نمی بیند پس بر آن کس

باز در این صورت
باز در این صورت
باز در این صورت
باز در این صورت

باز در این صورت
باز در این صورت
باز در این صورت
باز در این صورت

